

2106 KRÁKOR

| Měsíční noviny potulné akademie

| červen MMXXI

MORÁTKO NACH BRNO

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • DŮKAZY • FILMOVÉ OKÉNKO • ÚHLY POHLEDU • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
KOMIKS • DÝMEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • POHÁZENÉ VNITŘNOSTI • KYJOVSKÝ BIGBÍT • DÍLNA • POVÍDKY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Rozhovor: John Bok

John Bok (narozen 1945 ve Velké Británii), občanský aktivista, básník, signatář Charty 77, razantní zastánce spravedlnosti, jedním slovem buřič. S ohledem na nepřijatelný stav soudnictví v této zemi inicioval v roce 1994 vznik Spolku Šalamoun, jako přirozeného nástupce VONSu (Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných). V roce 2010 mu vyšla u nakladatelství J. E. Friče Vetus Via básnická sbírka Kruhová obrana přítomnosti (Básně z let 1982–2009). Žije v Praze–Karlíně s manželkou Jitkou, s níž má dvě dcery, herečky Kristýnu a Jenovéfu. Z předchozího života má tři předmanželské syny. Znamého ekologického aktivistu Jana Rovenského, kameramana Filipa Bialoně, žijícího od útlého dětství v Německu (původně NSR), a Ondru Pojara, svobodného, napodobeninu otce. Vyžehl syna, Kryštofa Rímského, herce, motorkáře a muzikanta.

John Bok, 2014, pohřeb Milana Kozelky, restaurace Sokol-Smíchov, foto Petr Paláčik

KRÁKOR
XXIII. HOŘENÍ BEHLAVCOVO PSOVA
18. a 19. června 2021

BALET
ČESKOSLOVENSKÉHO
ROZHLASU
ZÁVIŠ
TRYO
HLUBOKÉ
BEZVĚDOMÍ
GARLICGROUND
VÍTRHOLC
Die RETARDOVANÝ
KOKSOPLYN
ZELMAN
MARCEL
KŘÍŽ
PLUM
DUMPLINGS
BOUCHACÍ
SROUBY
SÄMANNI
JOHNY
SERVICE
ELEL
MANCUSO

Nabídka i nezabídnutá večera, pivo a Tisovce, bota a kulička.
Aveš svítilnu nejen afrických vírů. Ústní na skai mládež spíše než
ovládá dříve poručky, strážní vyznamení i strážní sebezpyt!

SPS ADMIRA DOK ESTHOFER HUBERMAN
LAW & VINO REVIEWS
Podrobné info: www.spodniproudy.cz

Povídání bokem s Johnem Bokem (část 1)

Jobne, již tu „strašiš“ tři čtvrtiny století, obdivuji tvou vitalitu a energii, jak se angažuješ ve věcech občanskoprávních i kulturních..., od Miloše Zemana tě dělí rok věku, a přesto v porovnání s ním je to „nebe a dudy“, kde čerpáš sílu pro svoje aktivity?

Ono je to s tou vitalitou zdání a o energii ani nemluvě. Spíš je to nějaká setrvačnost a také něco po předcích. O tom inženýrovi z leknutí na hradě se mi jaksi nechce psát, proč taky. A srovnávat se už vůbec ne. On nikdy nic pořádného neudělal, vykrádal myšlenky druhým, pletl citace druhých, a nakonec si vymýšlel, tedy de facto lhal a lže, čím dál víc. To by bylo k tomu srovnání, jenž srovnáním ani není možné, neboť není co srovnávat.

Já vlastně, když už mám o někom mluvit nebo psát, tak raději o druhých. Těch, kterých si vážím, těch, kteří mě někdy posunuli či mých kolegů z spolku Šalamoun, pro to, co nezištně a voluntaristicky vykonávají pro druhé, pro oběti orgánů činných v trestním řízení, nejen policie a státních zástupců, ale i mnohých soudců celé justiční hierarchie. To je to, co mě nabuzuje, znovu a znova, kdykoliv se objeví nový případ, který vykazuje selhání systému. Ať už pro neuměteltví, ignorantství či namyšlenost těch, kterým je z titulu jejich funkce dáno z moci zákona zasahovat do našich životů, zneužívající přitom daných pravomocí.

Bohužel pořád platí, co při rozhovoru pro samizdatové noviny, nedlouho před svou tragickou a brutální smrtí, vyslovil Pavel Wonka, že právo končí tam, kde začíná jeho zneužití. A já dodávám, že bez věcné-

ho a striktního dodržování zákonů nemůže fungovat právní a demokratický stát, ale jen jeho parodie.

Každoročně absolvuješ celou trasu Pochodu Svateho Martina ze Staré Říše do Kostelního Vydří jako vzpomínku na Ivana Martina Jirouse (akci pořádá Petr Placák). Zmiň stručně, proč chodíš... Ve svých verších často zmiňuješ právě Magora, tedy jaký je (byl) tvůj vztah k Martinovi?

To jsme, Miky, skočili hned do trochu jiné části mého života, či chceš-li, bytí. V prvé řadě, nebylo to každoročně, ale snažím se nevynechávat. Těch důvodů, proč chodím Svatomartinskou pouť z Říše do Vydří, je více. Obě ta místa jsou úzce spjata s Magorovým životem. Vysočina je místem, kde se rodí básníci, a také místem, kde žije Martina žena Juliána a jeho dcery. Františka, která restauruje (což je dost nevýstižný výraz pro to, o co se zdařile snaží) ruinu statku, kterou Magor po sobě zanechal v Prostředním Vydří, kde organizoval undergroundové festivaly, a Martička, se svým mužem a dětmi, Martina vnoučaty. Jak asi víš, obě se potatily. Tedy ne magorsky, ale coby jedna spisovatelka a myslitelka (nějak se mi přičí napsat filozofka) a druhá spisovatelka a básnířka, a od útlého dětství i ilustrátorky (Magor dětem si vyzdobily svými úžasnými dětskými obrázky) a Marta pokračuje stále až dodnes. Jedním z mnoha důvodů, proč rád jezdím do Říše, je radost z návštěvy u Jirousů ještě, než vyrazíme na „pochod“. V pokoji, kde maluje své obrázky Juliána, je něco, co ani neumím popsat. Ale vlastně umím. Je to

milost a laskavost, vyzařující z Juliány. Jeden si najednou připadá lepší, čistší a laskavější. Snad se mi budeš smát, ale je to, jako bys byl v malé svatyni. Myslím si, že to cítí všichni, když se tam pokaždé vtěsnáme. Placák, jeho rodina, Vojta, Jana Hradílková, Viktor Stojlov, jeho žena Míša, Martin Machovec a kdoví kdo všechno za ta léta a pokaždý trochu jinak. Popíjíme čaj, povídáme si a vzpomínáme. Na rozloučenou se obejmeme, a to, co si odnášíme, nám vydrží nejen na tu celou štreku, v dešti, ve větru (vloni, v krásném slunečném dni, i přes zákazy se shromažďovat, shlukovat a bratřit se), ale na celý rok. Jak jsem už předestřel na začátku, raději mluvím či píšu o druhých, těch, kteří mi přinášejí radost a pocit sounáležitosti.

Ptáš se na můj vztah k Magorovi. Chvilku, kdy jsem ho poznal, stal se trvalým. Měl mnohem bližší přátele, než jsem byl já (a doufám, že jsem jím ale stále), nicméně i my jsme spolu zažili skvělé, divoké, ale zároveň povznášející chvíle. Magor měl velký záběr. Nikoho jiného takového jsem ve svém životě nepotkal ani nezažil. Nakonec psát o mém vztahu k Martinovi by bylo na celou knihu, neboť s ním nebylo možné mít nějaký jednoduchý, nekonfliktní či pohodový vztah. Nicméně dodnes je pro mě ctí, že jsem byl jedním z jeho nespočetných přátel. A poctou je též, že tenhle nemilosrdný kritik slovních plytkostí a strážce čistoty jazyka mi po jednom mém čtení mých básní ve Vagonu řekl, že jsem dobrý básník. Jaká pocta. A je mi od té doby úplně fuk, co si kdo jiný o mém psaní myslí.

Byl, kdykoli to potřeboval, i členem mé rodiny a náš domov byl i jeho domov, jak to bylo i u mnoha jiných jeho přátel. Někdy to bylo těžké ho mít rád, vážit si ho a nenasrat se, ale to podstatné: to, kým i přes mnoho vrstevnost jeho osobnosti, od něžného básníka až po brutálního magora, vpravdě byl, nakonec převážilo to kladné. Nakonec o tom jsou moje básně, ve kterých se k němu vracím.

Jaroslav Erik Frič ti ve svém nakladatelství Vetus Via vydal sbírku Kruhová obrana přítomnosti, takže otázka jasná: John Bok a Jef?

No, další z mimořádných jedinců, s kterými jsem měl to štěstí občas nejen být, ale díky jeho popudu, na zámku Dřevíč a pohostinnosti Karla Schwarzenberga, dát dohromady moji prvotinu básní, kterou Erik vydal vlastním nákladem. Jeho nakladatelská činnost, jež byla rozsáhlá a zcela nezištná, byla jedním z mnoha jeho počinů, kterými rozšiřoval ostrovy svobody ve světě dobývaným konzumem, plytkostí a lidskou zblbllostí. Jeho záběr byl neuvěřitelný. Od organizování Uší

Miky Marusjak & John Bok, 2014, pohřeb Milana Kozelky, restaurace Sokol-Smíchov, foto Petr Palarčík

Jaroslav Erik Frič, John Bok, Miroslav Václavek, 2014, foto archiv

a Vítr, organizování nespočtu setkání básníků, festivalů hudby a literatury, koncertů, Potulnou akademií. Nakonec to si čtenáři můžou najít na internetu, jen bych se opákoval po druhých. Pro mě je Erik stále ryzí, pevnou, neskonale laskavou bytostí. Co by ne, když křesťan a bytostní nebigotní katolík, stejný jako Magor nebo Libor Krejcar z Heřmanova Městce. Takoví Tři mušketyři bez hany a strachu, připraveni vždy otevřeně vyjadřovat své názory, přinášet osvětu v ryzím smyslu slova a zároveň připraveni pomoci, když je třeba. Pro mě je Erik vzorem vzdělance, který nedává okázale najevo své znalosti a mimořádnost, ale slouží tomu, co považuje za nezbytné a potřebné. Byl vlastně moudrý. Velký a moudrý básník. Pro mě moudrým nepřestal být, neboť ho mám v sobě, a budu mít do chvíle, než dodýchám. Přinášel druhým radost ze sebe samých. Jako když učitel postrčí žáčka, aby sám našel, co hledat má a pak ho pochválí. A zároveň být kritický, vůči malosti, pokrytectví, sobectví, stádní a státní zblbělosti. Vždy však důstojně, bez vzteku, ne s odsudkem a urážlivě. Erik je vlastně rytířem ducha. Do posledního dechu činorodý, vnímající dech, ale i sípání doby, a věcně a pravidelně, s humorem jemu příznačným glosující a oprávněně moraliizující zmetky, kteří si opakovaně přisvojují vše, co jím nenáleží a náležet nemůže. Naše životy, naši svobodu. Věřím, že o nás platí věta z The Jungle Book, tak jako i u Magora, Krejcara, Kozelky a mnoha jiných přátel, že ty i já jedné krve jsme. Co říct více. Snad jen dodat, že mi hrozně, ale opravdu velmi chybí, a to trvale.

Když jsme u těch „nebožtíků“, tak jsi se hodně angažoval (spolu s Helenou Machovcovou a Pavlou Vaculíkovou) obledně pobřbu Milana Kozelky a následně získání hrobu + uložení urny. Takže John Bok a Milan Kozelka? Jaké byly vaše vztahy a jak jste spolu vycházeli?

No, ty mi dávaš, příteli. Je to, jako bych

skoro neměl znát nikoho, kdo není mimořádný. Neboť Milan opravdu také patří mezi jedince překračující představy o běžném, spořádaném, konzumním, po majetku a kariéře prahnoucím jedinci, který nevybočuje z řady a je vlastně nepřijatelný pro všechny politické, hospodářské a společenské systémy, kdy podmínkou je honit se za svou vlastní kuličkou, ať je sebemenší či sebevětší, kdy samozřejmě větší zatlačí ty menší, až je do sebe všechny pojme.

Když se tak zamyslím nad přáteli, na které ses mě doted ptal, ať už věřili čemukoli, či nevěřili ničemu, což myslící bytost nemůže, neboť to prostě nejde a oni myslícími bytostmi pro mě jsou a budou, pokud tu ještě budu a budu schopen stále uvědomovat si sebe a tento svět, uvědomuji si, že ve své podstatě jsou buřiči, něžní buřiči, proti tuposti, stádnosti, zbabělosti, sobectví, nedbalí majetku, poct, svobodní ve svém konání, mnohdy bez hmotných prostředků, žijící jako to ptactvo nebeské. A to i přesto, že každý po svém, ať už ignorující oficiální doktríny, nakonec jsou jednotní nositelé týchž hodnot, téhož pojetí naší existence, přístupu k životu, jakési nejednotné, ale přece jen bratrstvo.

Milan Kozelka by vydal na několik románů. Mám ho rád. Jednou mi řekl, příteli, neopouštěj mě, a já jsem si uvědomil, že jsme přátelé. Sebestředný, ale v podstatě oprávněně, ješitný, taktéž oprávněně. Myslím si, že to byl Petr Král, který o něm někde napsal, že je nejvýznamnější žijící český spisovatel. Myslím si, že svým způsobem měl pravdu, neboť to, co Milan psal, bylo skutečně výjimečné, koncentrované v malých formách a bylo v tom více než v množství balastů sebestředných grafomanů, popisující jakési nicneříkající, rádobý duchaplné příběhy, události, tedy slovní průjem. Milan byl nejen mimořádný spisovatel-básník, nebo chceš-li, básník-spisovatel. Byl neuvěřitelný performer, provokatér, nikoli pro samu provoka-

ci, ale pro nezbytnou nutnost sdělovaného, nutí druhé přemýšlet o stavu společnosti, o tom, co se kolem nás děje, nejen v tom českém holubníku, plném naducaných voláčů a hřivnáčů, ale na celém světě.

Vytvářel koláže a readymady, realizoval landscape art a body art preformace. Lapidárně řečeno, renesanční člověk. V Olomouci se podílel na vydavatelské činnosti, vydal publikace o alternativní tvorbě a kulturním dění na severní Moravě a myslím, že i o alternativní tvorbě v severních či západních Čechách. Sakra, kdo si to má pamatovat.

Milan nejen psal poezii a prózu, ale také maloval, často dělal přednášky s promítáním a srovnáním různých malířských směrů u nás a ve světě. Dokonce působil externě nějakou dobu na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně.

Málokdo v Čechách, řekl bych, že nikdo, neměl a stále nemá takový přehled o výtvarném umění, a to včetně současného dění, nejen u nás či v Evropě, ale kdekoli, v Asii, v Africe i v obou Amerikách, Austrálii nevyjímaje. Bylo to neuvěřitelné. Co všechno dokázal absorbovat a zároveň předávat. Byl ve své podstatě šířitelem kosmopolitního chápání umění, kdy nesnášel malost, kdy nevědomost o tom, co vzniká na druhé straně světa, díla, jež vytvořili například Vietnamci, Indové, překonává naše veškeré utkvělé představy a zatemňuje schopnost bez předsudku a despektu, vycházejících ze sebestřednosti evropské kultury. Považoval to za maloměšťáckou nadřazenost, sebeuspokojující šosáctví. Nějakou dobu externě přednášel v Brně na Fakultě výtvarných umění.

Když pak onemocněl, musel coby tvořivý člověk, strašně trpět. Kruh přátel ho v jednom proudu navštěvoval, až pak ho z jakýchsi nepochopitelných byrokratických praktik, přemístili z Prahy do Humpolce, též jedné z opakovaných Magorových štací, kde místo aby o něj pečovali a rehabilitovali ho, nechali živořit a upadat. I tam jsme ho navštěvovali, jenže již ne tak často, jak by si zasloužil jeho stav. Přes veškeré úsilí mnohých z nás, Heleny Makovcové, Pavly Vaculíkové, Václava Kinského, starostlivé Syslové a mnohých jiných, trvalo až příliš dlouho, než se podařilo ho vyrvat ze spárů těch zrůd z humpolské eldeenky a něco „minut po dvanácté“ mu zajistit péči v menším pražském zařízení, které už bohužel nedokázalo napravit to, co zrůdy z Humpolce zanedbali. Nicméně díky laskavosti a péči sestřiček a úžasné paní doktorky, důstojně dožil v čistotě, klidu, laskavém prostředí s úsměvem na tváři.

Když jsem šel vyzvednout úmrtní list, abychom mohli Milanovi zařídit obřad a kremaci, potvrdili mi, že když ho přijímali, byl v žalostném stavu, ale kdyby byl v jejich péči aspoň o deset dnů dřív, že by ho dokázali dát do pořádku. Když jsem viděl, jaké poprosí se dme paní doktorce z výstřihu a zeptal, zdali na to Milan reagoval, zasmála se a potvrdila, že celý ožil.

Nebudu podrobně popisovat, jak jsme z Václavem Kinským zařizovali hrob. Ani jak zaměstnanci hřbitova na Malvazinkách byli laskaví a vstřícní a přidělili pro Milanovy ostatky poetické místo. Jak pan kameník ochotně a rychle připravil místo pro urnu i jak Václav z Písku přivezl velký kámen, abychom ho pak ve dvou vyložili a umístili tak, aby nám z pod něj už Kozelka nikam neutekl. Tomu předcházela obřadní síň na Olšanech, kam se nás v hojném počtu přišlo mnoho přátel rozloučit.

No a jak si určitě pamatuješ, při ukládání urny s Milanovým popelem se jeho jméno, jehož příjmení, pro jeho nicotnost, se mi nechce uvádět, se začal neurvale bolševicko-maloměšťácky navážet, myslím, že do Pavlínky Vaculíkové (která na rozdíl od něj sesbírala na kremaci, obřad i na hrob dohromady od přátel nemalou sumu), že začala zpívat nějakou zbožnou píseň či se za něj (Kozelku) modlila. No, nebýt toho, že mě někteří z vás zadrželi, rozbil bych mu po zásluze hubu. Dobře jste udělali, neboť tam sebou měl holčičku, a i její matku. Chyba však byla na jeho straně. Nicméně věřím tomu, že pohrbitvanému by se to mohlo líbit a plesal by, jakého to má přítele. Myslím tím sebe.

Jo, to nevymyslíš, byla to taková nechtěná poslední Milanova performance, asi by se dobře bavil tím, jak si přítomní nad jeho brobem chtěli dát do drážky. V době sametové revoluce jsi organizoval ochranku Václava Havla. Jak vzpomínáš na období John Bok a Václav Havel prezident?

Otázky, které mi kladeš, jsou v podstatě, ač zdánlivě jednoduché, náročné k zodpovězení. Neboť obsahují nejen časově, ale hlavně pro skutečnost, o koho se jedná, tedy výjimečnosti a bohatosti jednotlivých osobností, na které se mě ptáš, požadavek věčnosti a neadorace. Musím se opakovat.

Už jen to málo, co jsem s Václavem prožil, ať před listopadem 1989, tedy v disentu, kdy jsem byl spíše solitér než součástí nějakého společenství, by bylo na knihu. Nebo i poté, kdy se stal prezidentem, a kdy nakonec to vyšumělo jaksi do ztracena, neboť každý jsme byli jinde. To neznamená, že jsem se s ním příležitostně nestýkal, ať už skrze činnost spolku Šalamoun, ve věci případných žádostí o milost pro naše klienty. Když se zdařilo, tak ani jedna nebyla udělena z jakékoli protekce či na základě našeho přátelství, ale na základě velmi pečlivě vypracované a věcně doložené žádosti, kterou posuzovali jeho lidé, k tomu profesně povolání. Jinak byly příležitosti spíš osobní, oslav jeho narozenin, pozvání na hrad u příležitosti různých výročí, koncertu Plastiků a tak. Nakonec jen kuse. V té době jsem mu napsal řadu kritických dopisů, jeden ostřejší než druhý, neboť kvůli bublině, kterou kolem něho vytvořili jeho „poradci“, se začal jaksi vzdalovat od reality, kterou jsme žili my občané. Což nijak nemění nic na skutečnosti, že jsme na ten přechod z totality do něčeho přirozenějšího

a přijatelnějšího, nemohli mít lepšího prezidenta než Václava Havla. Strípky najdeš v publikaci „Život mimo kategorie“, kterou se mnou dal dohromady spisovatel Jan Novák. Já mluvil, on nahrával a pak zpracoval do dané podoby.

Brno, Reazavý hřebík, 2018, foto Věra Procházková

Víš, podpis Charty 77 z nás nedělal, co bys mohl označit spolkem, hnutím, či organizací, i když jakýmsi způsobem to mělo nějakou strukturu. Např. její mluvčí, VONS (Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných), jenž byl jakousi součástí a provázaností na ni, redakce vydávání sdělení Charty, vydávání INFO-CHU (Informace o Chartě) atd.

Navíc, já jsem krátce po podpisu Charty, díky vyhazovu z práce, nakonec skončil na devět měsíců v Sovětském Rusku coby cirkusák, respektive tenták. To, aby mě nemohli zavírat za příživnictví, což byl de facto dle mě také politický paragraf.

Ale abych se vrátil k tvé otázce. Před listopadem 89 byl Václav vůdčí osobností lidí, kteří postoj k tehdy stávajícímu režimu vyjádřili svým podpisem Charty. Každý sám za sebe, tedy jednotlivci, mnohdy odlišných názorů na život, věřící, ateisté, bývalí komunisti i horliví fanatci z padesátých let, z rozdílných „sociálních“ skupin, prostě pelmel. Já byl outsider. Nemíním to nijak pejorativně. Nepamatuji se, kdy jsme se setkali poprvé. Ale během let jsem ho vídával častěji. V době totality jsem nebyl nikdy na Hrádečku. Zato on byl, v té době, u nás doma. Paradoxně v předvečer, kdy Jitka šla poprvé na výslech k estébákům do Bartolomějské.

Nakonec jsem měl od jejich bytu klíče, neboť jsem u nich začal dělat, na požádání Ivana, potažmo Olgy, jakéhosi majordoma, takového Ferdu mravence, práce všeho druhu. Oba bratři se svými ženami bydleli společně v krásném bytě po jejich rodičích. Předtím jsem Ivanovi a Dášě na Malém Košíku, chalupě, kterou si koupili nedaleko Kopidlna, postavil chlívek pro osla, kterého jim daroval Láďa Lis. Následně jsem jim instaloval odpad z koupelny do septiku. Tj. výkop, položil potrubí, napojil a zaházal výkop. Tím začalo naše přátelství s Ivanem Havlem a jeho

ženou, Dášou a doufám, že i z jejich strany trvá dodnes.

No vidíš, jak je složité se pouštět do historie. První můj počín ve vztahu k Václavovi, ale i dalším chartistům, byl můj dopis Husákovi, ve kterém jsem ho vyzval, aby udělil z titulu funkce prezidenta republiky abolicí deseti stíhaným členům VONS. Nepůjdu do podrobností. Ten dopis by snad měl ještě někde ležet v archívech hradu. Zmíním jen to, že jsem mu připomenul jeho minulost politického vězně a příkoří, jehož se mu dostalo od jeho soudruhů komunistů, a vše uzavřel konstatováním, že pokud neosvobodí těch deset statečných občanů, již se ničeho nezákonného nedopustili, tak ho budu považovat za politického zločince, tedy něco jako válečného. Samozřejmě, že coby dvojnásobný nejvyšší představitel represivního režimu abolicí neudělil. Kopii toho dopisu jsem poslal bezpečnou cestou kamarádce do Švýcarska pro případ, kdyby mě následně začali trestně stíhat. Dodnes nechápu, že si pro mě nepřišli. Estébáci sice přišli za mým tehdejším šéfem do práce, poptat se na mě (ač už léta o mě projevovali trvalý zájem), a dostalo se jim odpovědi, že jsem jeden z nejlepších pracovníků, bohužel, že nemožu dostávat odměny ani prémie, neboť nejsem v ROH (revoluční odborové hnutí). Ale to odbočuji.

No, zkrátím to. Ať před listopadem, tak i po něm, jsem k Václavovi zůstal loajální. Kritický, ale loajální. Díky tomu, že jsem během působení v OF, ze začátku pouze s řidičem, ho doprovázel v noci domů osobně, následně dal dohromady partu lidí, zabezpečující jeho ochranu, tedy jakousi neozbrojenou „ochranku“, jsem měl možnost ho poznat velmi důvěrně. Popsat všechny ty okamžiky, kdy jsem ho např. vedl sám na Novou scénu ND do sauny a na masáž, neboť se na něm projevovala značná únava, a přesvědčil lidi kolem, kterých byla plná Národní třída, že on není Václav Havel, ale jeho bratr, tak abychom se dostali včas ke svému cíli, nebo ho načas s Jorskou Skalníkem na pár dnů schovat do Jorskova ateliéru, neboť na něj všichni doráželi, by vydalo na víc, než si odpověď na tvou otázku žádá. Vím, že mi Vašek plně důvěroval, a byly situace, kdy nechal na mně situaci řešit podle mého uvážení.

Podstatné je, že ač byl chlap, jako mnoho jiných, kterého přitahovaly ženy, a on ženy dokonce více, zůstává pro mě výjimečnou, mimořádnou a tvořivou osobností, která místo toho, aby dělala to, co mu bylo nejbližší, divadlo a psaní, vzal na sebe údel, který mohl přijmout málokdo v dané chvíli, neboť nikdo takový ani nebyl. Tak to i do budoucna zůstane, ať o něm dnes říká kdokoli cokoli. Zůstávám nadále jeho přítelem a jsem rád, že jsem mu mohl po určitou dobu sloužit v tom nejlepším smyslu slova.

*pokračování příště
Otázky – Miky*

Sépiovou kostí: Zemřel Pavel Herot

Pavel Herot – básník, narozen 28.10.1965 v Třebíči, v porodnici, zemřel 22. 4. 2021 v Martínkově, doma na gauči. Pobýval ve Vysočanech, Boru u Tachova (na vojně), v Praze, v Třebíči a v Martínkově u Moravských Budejovic. Vyučil se prodávčem. Absolvoval kurz herectví. Pracoval jako prodáváč, skladník, dělník-technik u přenosových vozů Československé televize, v posledních letech byl zdravotním pečovatelem u své nemocné matky. Pavel Herot se kromě psaní poesie věnoval výtvarné, foto-grafické tvorbě. Vymyslel vlastní foto techniku, kterou nazval tremor photo. Byl členem undergroundového seskupení Hever and Vazelina a sběratelem podepsaných fotografií herců (v dětství se takto spřátelil např. s Josefem Kemrem). První básně napsal v patnácti letech. Za komunistické normalizace publikoval v samizdatech. První sbírka „Evangelium zázraku“ vyšla v roce 1993 v nakladatelství Cassandra. Následovala „Hlavy v podzemí“ roku 2005. Vyšla také emailová korespondence s M. Šandou – „Co v čítankách nenajdete.“ Řadu let publikoval v legendární, elektronické, umělecké společnosti „V-Art se sídlem v Písku“ větší či menší básnické soubory,

mimo jiné sbírku „Majestát truc.“ Tam o něm bylo v jedné z kritik napsáno „Jeho svébytná tvorba je svědectvím duchovního zápasu za eticky hodnotný hmotný a lidský svět... necelebritní autor, symbolizující celospolečenské, všelidské povznesení pozemské Mysli na zcela novou úroveň možností a schopností, ale také kvalitativních změn sebezřetnosti.“ V České republice byl kritikou řazený mezi prokleté básníky současnosti, je zastoupený v několika básnických almanaších a literárních časopisech u nás i v zahraničí. U vydavatelství Ears&Wind Records vydal sbírky „Kvílení poetických jeřabin“ (2015) a „Lyrica Herotica“ (2017), posmrtně nejspíš vydá ještě sbírku „Posezení na hřbetu krokodýla“.

O PŮLNOCI STOJÍM PŘED ZAVŘENÝM KVĚTINÁŘSTVÍM

nejraději bych ti věnoval
kytici z nebeských hvězd
jenomže nemohu se jich dotknout
dotknout dnes
doposud příliš pálí
jsou mé dlani vzdáleny
jsem ještě slepý
a proto mě odepřeno
vidět je do barev oblečené
jsou nahé jako já
Trápí je kdoví
třeba zima
nechtěné návštěvy
kosmických korábů
nebo slabá víra

a přesto jedna z nebe spadla
a mně zašeptala
myslím na tebe láska má
pomodli se
jsem Bůh tvůj
víra tvá
pastýř který ke krvavé
ovečce tvé přivede tě
v příběhu nočním
co stane se daleko odtud
v čase co se nadějí vleče
ty neklečíš

jsem Bůh tvůj
bírá tvá
naděje
co neumírá

V DÁLCE DĚLA HŘMÍ

mělo to smysl rozbít dveře hlavou
mít pořezané tělo žiletkou
vyprávět příběhy zamlčet z nich krutosti
mít na hlavě čerstvě vykopané kosti ptáka
držet v náručí zubožené dítě
dolů bradou cikáně zmlácené
všechny dny bych měl sečíst
neušpinit si ruce přu tom
neutrousit kapku moče
neomdlet třesoucí se z rozpočtu
hypotézy účetních knih duše
utopených dnů v sobě zalykavých
jeden jediný rok a tolik v něm prázdnoty
a ztracených klíčů existence pochopení
že naléznout je musím skrze návraty
zapomenuté křivolaké zpětné kroky
jinak že nenajdu zpět
ztracený chléb nasycených
nedotknu se kamenných zdí
prorocství a modliteb
nepřekročím a čas zůstane setměle stejným
pochovaným do stereotypu a běžností
zůstaneme spolu
a v mlčení nevymyslíme slova
jediného slova
v zavřené knize tmy

DUŠIČKOVÁ ZA I. M. JIROUSE – MAGORA

za hřbitovní zdí
přežila ji zimu
labuť z krepového papíru
poblíž svého pána
co ji nespočetněkrát
vyzpíval do vydechnutí
ach
bolí hlína zemi

MOŽNÁ JEDNOU ODEJDU

zbavím se knih plných pytlů
každá z nich smyslem šílená
takových co jde do tisíců
poskakují mi doma než
spolčí se proti sobě
proti mně vytáhnou jízdní řád

ze svých řad neuspořádaných
zaplatí si jízdné
do sběrný
kde už budou na ně čekat
v zaprášených košilích
lehnu si s nimi
slisován
nepopsaný papír
bude první básní tohoto světa

Múzy medúzy:

David Sylvian – Dead Bees on a Cake (1999)

Mrtvé včely na koláči – výjimečná deska, která mě provází životem od jejího vzniku a zanechává spoustu vzpomínek. Hudebně se jedná v podstatě o pop říznutý world music, avšak s opravdu kouzelnou atmosférou. Kdo zná zpěv a hudbu Davida Sylviana, ví, o čem mluvím. Co se týče stylu zpěvu, nejde o žádný výjimečný hlasový rozsah, ale spíš o meditativní polohu, usazenou víceméně v jedné rovině – nelze tedy (naštěstí) očekávat nenadálé zvraty, ale stále, až magické, ambientní plynutí hudby.

Osobně jsem tuto desku často poslouchal na fajront k ránu, když jsem dělal v rokáči na baru, všechny jsem vyhodil, pustil tuto desku a jal se uklízet stoly, popelníky, sklo, doplňovat zboží, a až unaven po šichtě, vše přirozeně plynulo.

Povězme si ale něco k Sylvianovi. Jedná se o britského zpěváka a skladatele, narozeného roku 1958. Začínal jako zpěvák kapely Japan – to se psal rok 1978 – kde hrál spolu se svým bratrem, bubeníkem Stevem Jansenem, dále s baskytaristou Mickem Karnem a klávesákem Richardem Barbierim. Z desek kapely Japan musím zmínit alespoň debut *Adolescent sex* (1978), *Gentlemen Take Polaroids* (1980) či *Tin Drum* (1981). Společně s členy Japan se o mnoho let později spojil v projektu Rain Tree Crow.

Na počátku 80. let byl osloven Robertem Frippem, kytaristou a vůdčí osobností kapely King Crimson, aby se stal jejich novým zpěvákem – tehdy to Sylvian odmítnul a Fripp tak do kapely vzal Adriana Belewa. Každopádně o 13 let později se Sylvian s Frippem sešli v projektu *The First Day* a natočili výbornou stejnojmennou desku – zde stojí za zmínku zejména singl *Jean the Birdman*, ke kterému natočil režisér Howard Greenhalgh povedený snový klip (o rok později natočil klip k legendární skladbě *Black Hole Sun* od Soundgarden). Sylvian často spolupracoval s Ryuichi Sakamotoem, který ho doprovázel téměř na všech sólových albech a zpíval s ním v kapele Yellow Magic Orchestra.

David Sylvian natočil první sólovou desku roku 1984, s názvem *Brilliant Trees* a ve Velké Británii měla velký úspěch. Následovala deska *Alchemy: An Index of Possibilities* (1985). V roce 1986 pak nahrál dvojalbum *Gone To Earth*, na kterém hrají kytarista Robert Fripp, bubeník Steve Jansen a Richard Barbieri z kapely Japan a hromada dalších muzikantů. V roce 1987 vydal výbornou desku *Secrets Of The Beehive*, na které mimo jiné hraje i výtečný kytarista David Torn.

Dead Bees on a Cake je pátým sólovým albem Davida Sylviana, a vyšlo v roce 1999, tedy po 12 letech od poslední sólovky. Na tomto album hrají takoví muzikanti jako Ryuichi Sakamoto, Steve Jansen, kytaristé Marc Ribot a Bill Frisell, tablista Talvin Singh či kontrabasista Chris Minh Doky, hrající například se světoznámým bubeníkem a tablistou Trilokem Gurtu.

Deska začíná téměř desetiminutovou skladbou v pomalém, neměnném tempu, s názvem *I surrender*, na kterou navazuje meditativní krátká skladba *Dobro #1*, kde Bill Frisell hraje na strunný nástroj dobro (jinak používaný zejména v country) – ten ve 20. letech vymysleli bratři Dopierové, synové slovenského emigranta, a název vzniknul jako akronym z prvních slabik sousloví Dopiera Brothers.

Další skladbou je *Midnight Sun*, která má víceméně klasickou hudební stavbu, tedy sloky a refrény, včetně kytarových a dalších sól, opět v pomalém tempu. O poznání svižnější je song *God Man*, kde dominuje xylofonová melodie. Jako z dálného východu zní skladba *Krishna blue*, kde na tabla hraje Talvin Singh (ten spolupracoval i s Madonnou či Massive Attack). Singh hraje na tabla ještě v podivné instrumentální skladbě *All of My Mother's Names* (*Summers with Amma*) s Marcem Ribotem, preludujícím na elektrickou kytaru.

Vrcholem alba je pro mě jednoznačně dvanáctá skladba *Wanderlust*, jež plyne velmi hladce, avšak po čtvrté minutě přijde nečekaná změna vyložení katarzního charakteru. Po této skladbě už přichází celkové zklidnění v podobě zvláštní snové skladby *Praise* (*Pratab Smarami*), kde zpívá indická guru Shree Maa. Závěr patří ambientní skladbě *Darkest Dreaming*, kterou složil Sylvian s arménským muzikantem Djivanem Gasparyanem.

Rok po vydání této desky vyšla Sylvianovi kompilační deska *Everything and Nothing*, kde, kromě již popsaných, hudebně vyčnívají skladby *The Scent of Magnolia*, *Blackwater*, *Ride* či *Ghosts*, která pochází ještě z doby kapely Japan (konkrétně z desky *Tin Drum*).

Společně se svým bratrem Stevem Jansenem a německým skladatelem Berndem Friedmannem založili v roce 2005 kapelu Nine Horses, se kterou tentýž rok vydali povedenou desku *Snow Borne Sorrow*. Na desce vyniká song *Darkest Birds*, kde na trumpetu hraje Arve Henriksen, který mimo jiné hrál v roce 2019 na brněnském festivalu Ponavafest. Kapela Nine Horses nahrála v roce 2007 ještě neméně povedenou desku *Money for All*.

David Sylvian je stále hudebně činný – nahrává sólová alba a spolupracuje s dalšími muzikanty (např. Holger Czuckay). V roce 2018 vydala jeho bývalá partnerka Yuka Fujii fotografickou knihu *Like Planets*, popisující jejich společný život formou vizuální i psané poezie.

Honza Bartoň

www.drevenacikada.cz
...poesie a kravál

Úhly pohledu:

Tatra museum Bítov

Bítov většina starých brněnských androšů zná zejména kvůli festivalu básníků, který pořádá Martin Reiner za účasti Erika Friče a mnoha dalších. Já tam jezdím za svými přáteli – mladým párem, kteří tam brzo plánují otevřít kavárnu, jež však ještě nefunguje. Na malém náměstíčku je malý pivovar a restaurace U Tesařů, kde točí skvělé pivo. Když jsem tam byl teď v květnu, na ceduli byl nápis varující před udavači, protože Tesařovi brzy obdrží pokutu za organizování venkovních trhů. Kontrolu na ně prý poslal sousední penzion, alespoň se to šušká. Bohužel v nás pořád vězí ten národ udavačů a je třeba s tím bojovat. Lidé si i v pandemii škodí, místo aby si pomáhali. Bojovat můžete třeba pivkem U Tesařů. Nicméně kromě pivovárku je na náměstí také TATRA MUSEUM. Když mě tam moje kamarádka Majda táhla, radost jsem neměl, těšil jsem k přehradě do té krásné přírody kolem.

Prý tam dělá ségra. Co jsem si pamatoval Majdiny historky, neměla to její sestra vždy lehké, co se týká rodinného života. Proto jsem v mých představách čekal smutnou, ba rezignovanou ženu za pultem. Přišli jsem tam a je potřeba říct, že ke vstupnému není komentovaná prohlídka, jak jsem se ale později dozvěděl, Majdina sestra tuto prohlídku ráda poskytne každému.

Vstoupili jsme dovnitř, pozdravili se a začali s Majdou obhlížet stará fára od Tatrovek přes nejstarší Škodovky apod. Hned asi u druhého vozu jsme pláclí nějakou blbost a sestra nás ihned opravila. A už to jelo, spustila neuvěřitelnou přednášku s detaily o každém vozu. Zíral jsem na ni s otevřenou pusou. Zejména proto, že já nejsem

technický typ a o autech toho mnoho nevím. Tahle prostá dívka z vesnice, která na rozdíl ode mě nemá žádné vzdělání, tam sypala ty nejneuvěřitelnější detaily ke každému z vozů od začátku 20. století až po současnost. Každý detail konstrukce, jak se liší, co měl starý model a co má ten nový atd. Byl to jeden z nejkrásnějších momentů, který jsem za dlouhou dobu zažil. Majdina nezaměstnaná ségra, když sem nastupovala, byla brána za standardní „brigádnici“, která si chce přivydělat. Nikdo od ní nečekal, že bude dávat výklady. Prostě měla štípat lístky. A posléze všechny – majitele muzea, mě, Majdu, návštěvníky – šokovala svým přístupem. Ví všechno, všechna auta jsou dokonale vypulírovaná a naleštěná.

Pro mě je to ukázkou toho, co se stane, když dáte lidem šanci. Všichni to znáte, spousta lidí nadává na nezaměstnané ve vesnicích, jací jsou budižkničemové apod. Přitom jim stačí dát šanci a dostat je k oboru, který je zajímavý a uvidíte, jak ten člověk pookřeje. Jak získá sebevědomí a radost ze života. Pocit z toho, že něčemu rozumí a může něco předat.

Až pojedete kolem Bítova, zajděte si tam a zeptejte se na cokoli ohledně aut. Není samozřejmě v jejích silách dělat prohlídku každému, není to v ceně vstupného a denně tam chodí stovky lidí, ale když se jí na cokoli ohledně aut zeptáte, tak vám to zodpoví. Tahle úžasná ženská ví o „svých“ vozech úplně všechno.

Vojtěch Landa

Poházené vnitřnosti: Branka

Autobus byl poloprázdný. Na konečné nakonec vystoupil jen on a řidič, který si okamžitě zapálil cigaretu. To by mne teď asi zabilo, pomyslel si Adam, když stoupal do prudkého kopce. Ověšený taškami funěl k domovu. Auto v servisu a nákup přes ramena a v dlaních. Bez káry jsem naprosto vyřízený, přemítal. Autobus kilometr od baráku a nejbližší obchod tři zastávky. Je tohle normální? Musel se zastavit. Tašky položil na zem, ruce dal v bok, předklonil se, zhluboka dýchal a lapal kyslík. Je to na hovno, odplivnul si, i když neměl co. V ústech sucho jako na poušti.

Když se konečně dotrhl k modré brance, byl rád, že už je doma. Loktem zatlačil na kliku a nohou branku se skřípáním otevřel. Pootevřeným oknem se z čerstvě omítnutého domu linula hudba z rádia. Líba byla v kuchyni. Když Adam vešel, vstala ze židle a na stole udělala místo pro hromadu těžkých tašek. Hned to vybalím, jen co mi uschne lak na neotech, mimochodem, líbí se ti ta barva? Švitořila jako kadeřnice, která před hodinou vyprovodila zákaznici, pak zametla podlahu, flakóny, nůžky a hřebeny vrátila do poličky a měla volno do té doby, než přijde Adam.

Uděláš nám kafe, Adámku? Neměla jsem dnes vůbec čas, ta ženská před chvílí odešla. Nezapomněl jsi doufám na ty vatové tyčinky, jak jsem ti včera říkala? Dnes bylo děsné vedro, ani jsem nevařila, ohřeješ si prosím párky? Kde jsou ty vatové tyčinky, miláčku?

Někde tam jsou. Adam ztěžka usedl na židli. Bez káry je to na hovno,

pronesl. Příští týden bych ho snad mohl v servisu vyzvednout. Vytáhnul z tašky teplé pivo, napil se přímo z láhve, zkrivil ústa hnusem a zapálil si cigaretu.

Byli oba panelákové děti a pak si na prahu padesátky pořídili tenhle malý domek na kopci na kraji města. Děti se již osamostatnily, Líba doma dělala ženským hlavy a Adam chodil do stále stejné fabriky, kam nastoupil po vyučení. A po práci rekonstruoval jejich nový domov. Těch pět let jej docela fyzicky vyždímalo.

To ta sámoška musela zkrachovat zrovna minulý týden? Byla za rohem. Zrovna když máme pokazené auto! Nejbližší krám je daleko. Je to na hovno, pronesl k Líbě a tůpnul cigaretu.

Kocourku, ty jsi zapomněl na ty vatové tyčinky, nemůžu je nikde najít! Hele, uklidíš to tady prosím? V telce začíná ten můj seriál, víš? A kafe mi můžeš donést, bez cukru, jo? Řasy na něj mrkly a Líba odkráčela k televizi.

Na stole se válel nákup, který donesl. Chvilí hledal cigarety a sirky. Vstal a zasunul je do kapsy u kalhot. Dnes se již do montérek převlékat nebude. Když vyšel před dům, zahlédl, jak slunce zapadalo za panelákové sídliště. Někdo by měl ty panty namazat, pomyslel si, když za sebou zavřel branku.

Hynek Tichý

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Kyjovský bigbít:

Bigbítové diluvium (1961–1973)

Na úvod kapitoly Bigbítové diluvium bych se s vámi coby přímý svědek rád podělil o několik vzpomínek na dobu let šedesátých, dobu začínajícího kyjovského bigbítu, dobu radostí i starostí, které se dají téměř jedna ku jedné přenést na podobně velká města v celém tehdejší Československu.

Byla to pro nás – tehdy teenagery – napínavá, ve světě se uvolňující a na hudební scéně rock'n'rollová a bigbítová doba. Bigbít změnil populární hudbu od základu. Objevili se Beatles, Rolling Stones a následně mnoho dalších bítových skupin. Ve vzduchu byla cítit volnost, svoboda, radost, prostě rock&roll. I když tomuto trendu tehdejší režim v Československu nepřál, bigbít považoval za dekadentní hudbu zahnívajícího kapitalismu a vývoj a napodobování života na západě všemi možnými způsoby brzdil, byla to jen marná hra o čas.

Držet krok s tehdejší hudebním vývojem na západ od nás bylo sice složité, protože Československý rozhlas, jako jediný zdroj informací, vysílal tuto hudbu velmi sporadicky, přesto se našly cesty, jak se k novým trendům dostat. Nejznámější zahraniční stanice, na které tehdejší hudební nadšenci bigbít poslouchali, byl Laxík – tedy Radio Luxembourg, původně pirátský vysílač. Tam jsme najednou mohli poslouchat skladby známých i neznámých kapel ze Západu, tam měl hlas diskžokejů úplně jinou kadenci, než na jakou jsme byli zvyklí z našich sterilních a kontrolovaných bezkrevných rádií. Laxík se stal symbolem a neodmyslitelnou ikonou konce padesátých, především pak šedesátých let.

Hadi, foto archiv

Novinky Elvise Presleyho, Billa Haleyho, Beatles a dalších jsme nahrávali za kolísavé kvality příjmu na poslední technický výkřik, kotoučový magnetofon Sonet Duo. Z toho jsme pak skladby oposlouchávali a text foneticky opisovali. Kvalita příjmu byla mizerná a bylo k vzteku, když se hudba v půli skladby ztratila. Textům jsme nerozuměli, takže opsaný výsledek se někdy podobal spíš směsi finštiny a maďarštiny, prokládané výkřiky „bejby bejby – bala bala – jé jé“. Kvalitu nahrazovalo nadšení, ale ani nám, ani našim fanouškům to nijak nevadilo. Anglicky tehdy stejně nikdo nerozuměl. Tak jsme se učili hrát. Co se angličtiny týče, neslyšeli ji tehdejší mocipáni rádi, nejvíce jim vadily anglické texty písní a také cizojazyčné názvy kapel. Název kapely jsme museli změnit i my – z The Snakes na české Hadi. Měnilo se i obsazení kapely a někdy o novém členu rozhodovaly tak zásadní charakteristiky jako třeba délka vlasů. Nebo, jako v mém případě, že starší brácha už doma basovou kytaru měl. I takové maličkosti někdy určovaly další životní příběh.

Pravděpodobně dozor hudební produkce, foto archiv

Každá kapela musela mít tehdy také svého zřizovatele, podnik nebo kulturní středisko, pod které spadala. V našem případě to byla organizace ROH, myslím, že Šroubárny Kyjov. Když nám jednou na zkoušce její šéf něco delší dobu vyčítal, už to jeden z muzikantů nevydržel a zahrál na kytaru C-D-E-D-E-C, což byla tehdy známá hudební šifra, jejíž text byl „polibte nám prdel“. Onen kytarista ale netušil, že šéf ROH znělku zná. Zbytek zkoušky jsme strávili usilovným přemýšlením, jestli by nemohlo být těch šest tónů hlavním motivem v nějakém klasickém díle, které jsme zrovna zkoušeli. Nebylo, ale nakonec se to obešlo bez následků.

Kyjovská kapela Svatopluk, foto archiv

Spojovacím článkem mezi kapelou a zřizovatelem byl kapelník, který musel mít kapelnické zkoušky. Zkoušky se skládaly před zkušební komisí, ve které obvykle seděli postarší dechovkáři, kteří si s bigbitem vůbec nevěděli rady. Pokud nikdo kapelnické zkoušky neměl, angažoval se kapelník z jiné kapely, třeba právě z dechovky, který s kapelou vůbec nehrál, ale dostával zaplacen. Dechovkáři nás neviděli rádi, ale mládež chtěla holt jinou muziku, než hráli oni. Mezi bigbítovými kapelami ale vládla přátelská atmosféra, všichni se potýkali se stejnými problémy.

The Sinners, 1967, foto archiv

Státostrana požadovala, aby kapely hrály z převážné části skladby s českým textem. Bděli nad tím různí kulturní pracovníci a pořadatelé dávali pozor, aby se mládež moc neodvázala. Obzvláště velkým trnem v oku jim pak byly takzvané máničky nebo chuligáni, kluci s delšími vlasy, kteří byli různě stíháni a čas od času je Veřejná bezpečnost pochytila a ostříhala. Byl to neustálý boj, kdo s koho, hra o to, kam až jde zajít.

The Spiders – Petr Harry Moudrý, Jeroným Vasil Ševčík, Hubert Hurt, foto archiv

Bolestnou kapitolou bylo vybavení – mikrofony, nástroje a aparatura. Zřizovatel se občas o nějakou část vybavení postaral, ale většinu jsme si museli obstarat sami. V obchodě s hudebninami se daly koupit housle nebo harmonika, snad ještě nějaká mizerná elektrická kytara, ale zesilovač určitě ne. Takže jsme si pomáhali sami. Ti zručnější si zesilovače sami skládali. Byly ale nespolehlivé a někdy i životu nebezpečné. Nezbytnou pomůckou na každém vystoupení byla pájka, kalafuna a klubko cínu, neustále se něco opravovalo a propo-

jovalo. Na jeden zesilovač byly často napojeny všechny kytary i mikrofón tzv. sýr, který dostal své jméno podle trojúhelníkového tvaru. Ti méně zruční stavěli reproduktorové bedny, které se šroubovaly z latovky nebo z vyřazených školních lavic. Jenže kde vzít reproduktory? Na dvoře Zálůžny, kde jsme hrávali, skladovala pošta pouliční tlampače a my, kluci šikovní, jsme z nich reproduktory vyšroubovali a bedna byla hned hotová. Jako další zdroj reproduktorů posloužilo nejedno rádio, samozřejmě čím větší, tím lepší. Postupem doby se situace zlepšila, začaly se vyrábět 20wattové zesilovače, tzv. placky. To už byla technická senzace, kterou přicházeli „ososávat“, to jest obdivovat i muzikanti ze spřátelených skupin. A kdo měl efekt, tak řečený „dozvuk“ Tesly Echolanu, ten už byl vysloveně za vodou. Kvalita zvuku byla mizerná, přesto bývala vystoupení bítových kapel vždycky nabitá. Dokonce i takzvané čaje v neděli odpoledne byly velmi oblíbené. Mimochodem, opravdu se tam – jak název napovídá – pil čaj (i když ne jenom ten). Zábavy jinak začínaly v sobotu v osm večer a končily o půlnoci, kdy pořadatelé sál nekompromisně zavřeli. Nacvičený repertoár ovšem vystačil maximálně do desíti hodin, takže se pak písně opakovaly. Fanouškům to nevadilo. Jednou bylo opravdu nabito a fandové tak řádili, že za námi přiběhl vydešený hospodský, že se v nálevně pod námi kývají lustry. Perličkou byla taky grafická výzdoba pódia, kde obvykle visela všemožná úderná hesla. Pamatuji si, že jedno z nich, „Jak budeme dnes pracovat – tak budeme zítra žít“, někdo tvořivě pozměnil na „Jak budeme – tak budeme“. Naštěstí to prošlo.

Kyjovská kapela Svatopluk – Měkýš, Kajda, Hugo Šen, foto archiv

Dalším zpestřením a možností pro poměřování hudebního umu byly bigbítové přehlídky, okresní a krajské soutěže. Dobrým umístěním stoupala samozřejmě i prestiž kapely. Taky jsme jich několik absolvovali. První byla v Dubňanech, vzpomínám si, že jsme si nechali ušít tehdy moderní košile v hippie stylu z brokátu. Zapůsobili jsme a umístili se druzí. Další byla v Hodoníně už s novým kytaristou Dědkem. Přehlídka sloužila současně jako přehrávka pro finanční ohodnocení kapely a k naší radosti jsme dostali maximální hodnocení. Postoupili jsme do dalšího kola v Kroměříži a konečně do krajského kola v Boskovicih. Malým dobrodružstvím byla už cesta do Boskovic. Jelo se totiž staříčkým autobusem Pragovkou přezdívanou Erena. Cesta trvala snad tři hodiny a mám za to, že jsme Erenu museli do kopce tlačit. V Boskovicih jsme neměli šanci, vyhrála místní skupina protestující proti válce USA ve Vietnamu. Pokud by se její výkon měřil politickou uvědomělostí a silou decibelů, byl výtečný. S relativně volnou dobou šedesátých let končí pionýrská doba bigbítu. Květinové děti dospěly. Počátkem 70. let se začíná Československo i svět měnit. V hudbě začíná drsnější punk a v Československu normalizace, což byl vlastně taky docela drsný punk. Nové vedení státostrany se poučilo z krizového vývoje a pro bigbítáky a rockery začínají krušné časy. To už je ale příběh dalšího desetiletí.

Lada Vendel Žarošský (z knihy M. Černého Kyjovský bigbít 1961–2021)

Filmové okénko:

Dave Chappelle – král komedie

Omlouvám se čtenářům, že ze svého filmového okénka často dělám stand-up okénko. Ale miluju stand-up komedie a upřímně: raději se podívám na toho nejlepšího vypravěče, jak stojí na scéně s mikrofonom, než na průměrný film s nudným scénářem. Poté co se Louis CK promasturboval do zapomnění (měl sexuální skandály a má v to v USA hodně zavažené, je rád, že ho vůbec nechají vystupovat po klubech), tak jsem měl konečně čas objevit všechny DVD záznamy černého komika Davea Chappellea (47 let). Krátký úvod: Chappelle je ztělesněním amerického snu, začal brzo a hned byl dobrý. Něktěm komikům trvá řadu let, než přijdou na to, jak se dostat na vrchol. Chappelle byl přirozený talent už od puberty. Brzy uspěl i jako herec v komediích, ale světový úspěch získal komediálními skeči Chappelle Show (to mu bylo 30 let). Chvilí byl na vrcholu, natočil 2 slavná DVD (či VHS), a pak se po něm slehla zem. Nikdo o něm skoro 10 let neslyšel. Jistě, občas vyrážel do klubů, aby se nějak uživil, nicméně zmizel z obrazovek a tím zmizel i z první ligy. Teprve v roce 2013 se rozhodl vrátit zpět do první ligy. Chappelle jezdil po celé Americe a zhruba od roku 2017 natočil silnou sérii stand-upů pro Netflix anebo přímo pro své sociální sítě: Age of Spin, Deep in The Heart of Texas, Equanimity, The Bird Revelation, Sticks and Stones, 8:46, Unforgiven.

Asi nejslavnější zářez se mu povedl s výstupem Stick and Stones (2019), kde si dělal srandu ze všeho včetně „zakázaných témat“ jako LGBTQ atd. Nemusím snad vysvětlovat, že Chappelle nemá nic proti LGBTQ komunitě, pouze jako zastánce svobody slova a komedie tvrdí, že randu si můžeš dělat ze všeho. Jeho motto zní: „Všechno je vtipné, dokud se tě to netýká“. Čímž upozorňuje na fakt, že komedie vždycky do někoho „rejpě“. Jinak to nejde.

Když jeho show Sticks and Stones měla premiéru, strhla se mediální mela. Jenomže, tak jako v případě autorky Harryho Pottera (Rowlingová má také hádky s trans komunitou), média zjistila, že Chappelle je příliš slavný, než aby mohl být zakázán. Přestal totiž hrát v Hollywoodu, a i kdyby Netflix ustoupil a zrušil mu smlouvu na jeho stand-upy, stále je může nahrát sám a prodávat skrze

své sociální sítě. Chappelle se tak v roce 2019 stal nepřítelem č. 1 a celkový průměr filmových kritiků na jeho stand-up po první týdnu byl asi 20 %. Všechny recenze zněly stejně: Nevtipné, trapné, transfobní odpad atd. Uživatelské recenze na to reagovaly téměř 100 % hodnocením. Zde se ukázala rozpolcená Amerika mezi tím, co požaduje kultura politické kultury, a tím, co si myslí běžný divák stand-upu. Troufám si říct, že americká levicová média tenhle souboj prohrála, protože nemůžete lidem vnutit komika, který není příliš vtipný. Slavní kritici tak denně doporučují desítky prověřených komiků, ale jejich materiál je často dost omezený. Jediný terč, který je povolen, je bílý muž či žena (ta ale musí být volička Trumpa, nikoli třeba feministka) a existuje jen omezené množství vtipů, které můžete na tento terč vymyslet. Chappelle si dělá randu z černochů, asiátů, gayů, transgender lidí, non-binárních, nešetří nikoho.

Teorie těch nejlepších komiků zní, že neexistuje věc, ze které si nelze dělat randu. Musíte najít jen úhel, jak to podat, aby se lidé smáli a zároveň věděli, že neoslavujete tragédii. Louis CK kdysi vymyslel krásný vtip na 11. září, kdy tvrdil, že charakter člověka poznáš podle toho, kdy začal znovu masturbovat po útoku na tzv. Dvojčata. Což v jeho případě bylo mezi pádem první a druhé věže. Chappelle se nebojí dělat si randu i ze sexuálních skandálů a hnutí me too. Aniž by samozřejmě sexuální skandály nějak obhajoval. Jeho slavný vtip je o Kevinu Spaceym a zní: Hollywood is going crazy. Kevin S. is out there grabbing men by the pussy. Jednomu z herců, které Spacey obtěžoval, bylo asi 15 let. A tenhle nebožák to v sobě dusil 30 let, než s tím šel do médií. A ta největší tragédie, tvrdí Chappelle, je, že kdyby to vydržel v sobě dusit ještě dalších pár měsíců, tak bychom se dozvěděli, jak skončí seriál House of Cards (Dům z karet). Teď si uvědomuju, že jsem asi nevybral zrovna dobrý příklad, když Spacey je bohatý bílý muž, nicméně ujišťuju vás, že nešetří nikoho. Nic není tabu. Tak zkuste Chappellea, opravdu stojí za to.

Vojtěch Landa

Mikyho zápisník:

Kulinářská specialita

Poutač vyhlídkové výletní restaurace, lákal kolemjdoucí „Vychutnejte si náš steak s báječnou oblohou“.

Znavený celodenní túrou jsem neodolal. Schody ve skále mne zavedly na venkovní terasu. Pode mnou, se táhlo malebné údolí s klikatící říčkou jak had. Objednal jsem si pivo a místní vychvalovanou specialitu.

Asi po dvaceti minutách přinesl číšník propečený steak velký jako letiště, s hromadou opékaných brambor. Nikde žádná zelenina, ani jediná kulička hrášku nebo zrnko kukuřice.

„Prosím vás, kde máte tu báječnou oblohu? Vůbec žádnou nevidím!“, zeptal jsem se ho. Podíval se na hodinky a odpověděl: „Moment, chvíli strpení, vydržte dvě minuty.“

Po chvíli zazněl gong a z reproduktorů se ozval číšníkův hlas: „Dámy a páni, začínáme servírovat báječnou oblohu! Dnes se velmi vydařila!“ Osazenstvo letní restaurace se hromadně přesunulo k zábradlí terasy. Na obzoru, zapadající krvavé slunce, nám všem naservírovalo úžasnou oblohu.

Miky Marusjak

Komiks Krejzek–Roháč:

Zukotero

4A 2021

4B 2021

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Podivuhodné necesty:

Svody necesty (interaktivní folklór/ňon jede/na/dvacátého st.)

svotka ho svedla
vo co gou nemá ánung
fňuky funk... kurva štelung G
mapa naříká dál
to zas byla noc
klouby dostaly co proto
on ten ontos
na cestu se snes
odfoukl dnes
až do pop-

ó-

zítří

zjitřil ji
ta noc byla pochodová...
auva!
hlava už nevěděla coby
natáhla táhla
a za/čala se bořit
mapu nemohlo nic více pobouřit
nezbylo než ji rozložit
na ni se položit

mapa je výhonkem území
ona to jinak neumí
než že se uloží na cestu
jako pytlákově oko
jako rohožka pod podrážku
terén domine tlačí ji
jak noha co nohu migne
jak lusk princeznu na hrášku
dokázal ji probudit
aroma má romantické
pře/hezké se s cestou skloubit
do paroma... nezbylo než hloubit
míza začala proudit
napříč průčelím účelu
cesty neubylo
jen pozbyla měřítka
za/šlapala ho do prachu ze/mě
a nechala ho tam
mapa jedna báseň

stala se územím
ta báseň (mapa)
tu byla odjakživa
dříve než nějaké už už úz/emo
ona už zde dříme
ale aby mapa územím nebyla
musela být vyjmuta
z katastru totální provázanosti
tedy ze souvislosti všeho se vším
a necestu jen zrcadlit
pást zrakem po opovrživosti prostoru
stylizací rozptylu
deskripce horizontu
pohlíží se na diváka v údivu

„Srdce člověka dumá o cestě své...“ (Př. 16,9)

skutečností četnost je zcestnost
a tak dál...
rodnou půdou pudu
radlice oře
půdu obrací
hlavy jsou v oblacích
půda se potí
není proti
je pro protiklad
uhod' jako prašť
praší se jí od huby
plodí prst a pravdivé bludy
spekulaci zauzlila se střeva
tak znova... kudy?!

kráčení je otázka
před oči cílové pásky
pne se píseň lásky

sotva vykročí už odbočí
vyzdvižen/a křížem
nohy dá i hlavu
napříč na dranc na mraky
dána vydaná
uhne si z cesty

exodus do neznáma
mezi náma cesta neznámá
pře/sun na blažené ostrovy
či kdoví
území je z toho mimo
a stává se mapu bludiště
na trase do ohniště příště ∞
vrať se zpátky
„nedůvěřuj cestě bez překážky...“

na počátku byla mapa
necesta gesta
k vratům návratu
kam až to může jít neví
chytila se za ruku dlažby navždy
na náměstí Družby
necestou od sebe k sobě
pluje putující pot
potomek potom
zbaven je pout
v každé době
ubírá se sebou k sobě
fúze s krajinou krajnosti
horní dolní
necestě uniká
ani neví kam

„On je temnou bránou do podsvětí, tkví vprostřed
cest a jejich bludné spleti.“ (R. M. Rilke)

tady už je doma anima
a puták další právě začíná
chlape chop se chlopně
doma-li jsi na necestě
která do žádné mapy se nevejde

olověný mraky
táhnou se oblohou jak slimák
každý den jinak
pochode pochode – kdo tebou kráčí?

Luboš Vlach & Jarabice 77

Důkazy:

1. máj beatový – Ráj orální tutový

První máj s podtitulem *Morálku na brad* zahájil předvolební sběr podpisů pro prvního biologicky odbouratelného přásidenta. Na podpo-ru jeho blahorodí byly v brněnské Živé cihelně ohlášeny následující soubory. Balet a filharmonie nestihly odehrát do příjezdu hlídky eSeNBé. ČOČKA, BARBAR PUNK, NICMOC KVINTET, HAVÁRNA
BALET ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU, Protistátní filharmonie DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

Foto na str. 10–11 od Maryen Němcové:

1) Matka rodu Bianka / kapela Čočka, 2) otec rodu Havran / kapela NicMoc Kvintet, 3) Jarka se Sýrem na brejlích, 4) otec národa jako Ko-kot, 5) Jančení s NicMoc Kvintetem.

Zápisky básníka ulice:

Toto není zebra, to je tygr

K mému pruhovanému zavazadlu anglické značky je přilepený papír s nápisem „*ce n'est pas le zèbre c'est le tigre*“. Toto není zebra, to je tygr. Muž, vzhledem připomínající čaroděje zkříženého s bubeníkem jedné rockové kapely, mě ve frontě k odbavení ujišťuje, že statisticky nebezpečnější byla již má cesta na letiště taxíkem než samotný let. V letadle se žena, která mi zaclání ve výhledu z okna, diví, že netuším, kde budu tuto noc přespávat. Prý to nemohu myslet vážně. V uličce za námi se rozproudil živý monolog. Plešatý muž středního věku, který do Londýna cestuje za prací na stavbě, zavaluje otázkami svého souseda s indickým akcentem angličtiny. Má sousedka se občas významně usměje nad touto konverzací. Kolem prochází stevard nabízející alkohol.

Snaží se odpovídat úsečně, odvracet pohled, ale nepomáhá to. Až poté, co se na návrh výměny telefonních čísel opácí, že pokud mu jde o to si od něj půjčit peníze, tak je na špatné adrese, hovor zamrzá. Odmítám výhodnou nabídku ke koupi šperků, s níž přichází druhý stevard. Přistáváme ve městě od Londýna vzdáleném zhruba třicet kilometrů. Ještě netuším, kolik je to mil. Cestou z letadla očima hltám všechny nápisy v angličtině. Cítím vzrušení. Vystupuji na Victoria Station. Kdosi se mě ptá po přečtení nápisu z mého zavazadla, zdali mluvím francouzsky. Bohužel musím přiznat, že ten jazyk ovládá jen můj kufr. Je mi záhadou, jak se dostávám do hloučku italsky mluvících adolescentů, od nichž obdržím pozvání na kávu do nedaleké kavárny, kde pracují. Jakási Serena si mě tam přidává na Facebook. Ptám se na cestu na Trafalgarské náměstí, prý to není vůbec daleko. U Buckinghamského paláce se fotí otec zhruba desetiletého dítěte a nadšeně pronáší slovo Instagram, pod nímž si v ten den ještě nedovedu nic představit. Ze svého tygrovaného zavazadla na kolečkách vytahuji příruční tabuli a křídou píši: NICE TO MEET YOU. Pravou rukou držím tabuli, levou táhnu většinu svého úhledně zabaleného majetku. Troje kalhoty, tři knížky, nějaká trička a žádný spacák. Občas mi kolemjdoucí odpoví nazpět jako tento distingovaný padesátník v obleku. „Nice to meet you too!“ Koušek od Trafalgarského náměstí vidím černocho běžet s telefonem u ucha a cítím se nadšený nezvyklostí tohoto výjevu. Únorové slunce už červená na horizontu. Začínám na sobě pocítovat první známky únavy. Bloudím. Třikrát obkroužím ostrůvek náměstí, obklopený nemilosrdnou vřavou aut. Vyhlednu si jedno knihkupectví. Přistupuji k již obsazenému stolu, kde si jeden mladík pročítá knihu, jež má původ v jednom z mnoha blízkých regálů. Ukazuji mu nápis. A on nadšeně kyne, ať si k němu přisednu. Má jakési indické jméno a studuje tu na vysoké škole. Viditelně obživně, když se mu představím jako básník. Ptá se mě, zdali znám Williama Wordswortha? Je to jeho oblíbený básník. Říká mi, co bych si měl v prvních dnech v Londýně jako první zařídit. Dokonce se pak se mnou později vydá na tržiště, aby mi pomohl sehnat anglickou simkارت. Vyměňujeme si čísla. Začíná noc a nazdařbůh zastavuji u jednotlivých hotelů, ptát se na ceny noclehů. Nic jsem totiž neplánoval. Ze svého účtu jsem před odletem vybral skoro všechny peníze, jež mi zbyly z dědictví po mémě a rozměnil je. Věřím na náhodu. Věřím na dobré náhody. Nikdy předtím jsem tolik peněz neviděl pohromadě. Jsem unavený a v jednom z těch hotelů už rezignuji a hodlám si pořídit notně drahý nocleh. Muž u recepcie se diví, když z obálky začínám vytahovat desetilibrovky. Je mu hned jasné, že nejsem jeho obvyklá klientela. Doporučí mi čtvrť, kde se dá sehnat hotel třikrát levněji s tím, abych tam dojel taxíkem. Na svou omluvu a neznalost poměrů se mu představuji jako básník a zakrátko mu ukazují svých pár vytištěných básní. Do jedné se začte a má pro mě slova uznání. Konečně nacházím svůj hotelový pokoj bez okna a usínám. Je toho tolik, o čem sním, že v tomto městě dokáži. Táhnu sebou přeci tu nejkrásnější báseň v angličtině, jež jsem za uplynulé léto napsal.

Zhruba po dvou týdnech strávených v evropské megapoli mi dochá-

zejí peníze. Dny trávím provozováním nejrůznějších performance, ale mají naneštěstí jedno společné. Nedokážou mi zatím materiálně zajistit přežití v tomto rychlém, hlučném a přelidněném městě. Zkousím stopovat. Stopovat v pěších zónách. S palcem směřujícím k nebi tak zastavuji zvědavé chodce, chvíli je doprovázím na jejich cestě, pokládáme si otázky, nechávám se „vysadit“ a čekám na další. Jednomu prošedivělému Britovi se tak pochlubím, že jsem básník a na jeho vybídnutí mu recituji svou jednu kratičkou báseň. Vážně mě překvapí, když se zastaví, pokývá hlavou a z kapsy mi do dlaně vysype šest liber v drobných s tím, abych ve své tvorbě dál směle pokračoval.

A já měl ten večer jasno. Budu si vydělávat recitováním básní.

Své štěstí zkouším na Trafalgarském náměstí. Za zády se mi tyčí The National Gallery a tak dvacet metrů ode mě vždy postává nějaký mnohem úspěšnější komik nebo kejklř s reproduktorem, u něhož se srocují v půlkruhu davy lidí.

Na mé tabuli, opřené o pruhované zavazadlo, stojí napsáno „A Poetry Reading“.

Zkousím recitovat své nejlepší básně v angličtině, zatímco Londýňané nerušeně pobíhají sem a tam za hlomozivé zvukové kulisy všudy-přítomných aut. Učím se, jak říci do větru „I love“ a zároveň tu lásku opravdu pocítovat, posílat ji vzduchem do toho velkého světa. A všímám si toho velkého rozdílu, kdy se mi to povede a ten cit letí i s vyslovenou větou, a kdy ne. Protože v tom prvním případě se lidé opravdu zastavují a třeba jen na chvíli zabloudí pohledem svým směrem.

V Covent Garden si za vyslovené básně vydělávám první bankovku. Dostávám se do hovoru s dvojicí malířů, neprozetitelně se ale vzdalují od svého zavazadla, na němž tentokrát stojí tabule s nápisem „An Explosive Poetry Reading.“ Za okamžik význam těchto slov musím vysvětlovat nervóznímu sekuritákovi a dát se na zbrklý ústup.

Potkávám tak ale v jedné z přilehlých uliček Eloísu. Pracuje tu pro katolickou charitu. Vystudovala pedagogiku a má soukromou teorii, že celý život je především o učení se. Pozve mě na kávu a pak ji doprovázím až kamsi ke Crystal Palace. Navrhla, že si u ní společně uvaříme večeři.

Předtím se stavujeme na rychlý nákup v supermarketu. Muž za pokladnou mi po namarkování zboží sdělí: „I love you.“ Eloísa se nevěřícně ptá: „On ti fakt řekl I love you?“ Jsem zaskočený a lituji, že jsem mu nestihl odpovědět: „I love you too.“

Celé to odpoledne jsem recitoval svou nejdelší a nepovedenější báseň, která se vyznáním lásky jen hemží. A teď, ve chvíli, kdy bych to nejméně čekal, mi to ten chlapík za pokladnou vrátil.

Možná, můj milý čtenáři, nyní napjatě čekáš na to, co se pak po té večeři ještě přihodilo. A popravdě řečeno se přihodilo i nepříhodilo. Přespat u Eloísy, ale nemohu. Nechávám si u ní alespoň svůj těžký kufr a nazdařbůh vyrazím do Viktoriánských červenými cihlami obložených ulic.

Na rohu jedné z nich potkávám nešťastného člověka, rozpovídá se mi o svém osudu. Do Londýna dojel z Rumunska za příslibem dobré práce, nic tu ale nenašel a skončil bez střechy nad hlavou. Ukazuje mi dřevěné pryčny, které přes den slouží zelináři k obživě a jež mu jsou

přes noc „hotelem.“ Pokusí se o hořký vtip, že mě ve svém hotelu může též pohostit.

A pak se zděšením ukazuje na ceduli na protějším domě. Ta čtvrť se totiž jmenovala Gipsy Hill.

Opouštím ho a jdu dál prázdným a nezvykle tichým Londýnem s kuráží a nadějí, že ve městě, kde mi i prodavač za pokladnou může vyznat lásku, se neztratím.

Šimon

Svjet podle Květuzora:

Vo dávání

Préže ešivá trávim rači čas s rodinó, nebo préže ešivá rači s pokladní. To byl piča slogan na aute, slogan na klam. No ale jelikož su vyšinutec, vlastně sem si uvjedomil, že s pokladní rači. Jako rači s nío, s tó pokladní. Trochu. Todlenc sem si uvjedomil. Zrovna sem totiž mrdat s jednó pokladní z Teska. Totiž mrdat, to se tak úplně nedá říct. Aby temu vážené čtenář nebo případná zájemkyňa vo třeňi porozuměla. Vono nejňi mrdat a mrdat. A nejňi chodit a chodit. Vono totiž chodit se dá na hřebky, nebo na středňi škole s nekým do keho je dotyčné poblóžněné, chodit sa dá aj pak, s kámo na škopy. Ale zkuste si chodit se třeňa grácijska najednó a zkuste to dělat tak, aby vo sobje navzájem nemňely páru, aby vo sobje nevjedily ty instinktivňi samice. Dvje cajk, to zvládne průměrná mrdka, ale tři, to sce už mňet nejaký zkušenosť a hráckýho fištróna. To sce nebět hlópé, ale bět chetré, pajnž hlópých máme dost. Tři to je podobny jak hrát šachů a bět samotné king matované střelcami, a to je ten lepčí případ, když só aj bílé ani přičmódlí pješáci mimo hru.

No ta pokladní co s nío jakože mrdám je přesvědčená že sa minula povoláním. Dozajista jest masochistkó, pajnž jak tvrdí, běla dycky chytřejší než učitelni na gymnásiju, tak jé nedoštudovala a skončila v Tesku piča. A co já mám jako dělat? Kupovat si ve večerce dražší RUM snad? Je mňe u řite, že je povahó taková existenciální kunda. Ale úplně, pajnž jejich názorů nemrdám. Má kurevsky ryšavó hřivu a repák s takovéma rety, jako by do nich napumpovali kilo botoksa. A ta kurva si je ešče barví rtenkó z Amsterdamu. *Amsterdam Rotterdam, co uvidím vymrdám*, poudal jeden fipné pán co už taky nežije. Nikdá sem nejebal s pokladní z Teska, co by mňela takový pneumatický cecky. Ty koziska běly jak výstražny jehlany, co hlásijá *bacha na mňe, mám špidlaty kozy, nebezpečensťvú úrazu*. Akurát pruhovany jak ten jehlan nebély, teda pokavaď na její bohovsky tvarovany tělo nedopadala náká svatozár z ulice přes roletu nainstalovanó ve vokně jejího holobyta, to sa pak proměňila něčastéc v zebru. Ten pohled s pruhama sem mňel rád, ale to běl tak asi veškeré abstrakt, co mi krom zepár škopků poskytovala. A tých škopků nemňela nikdá dostatek slepička. Nihilistická minimalistka z Teska. Nemňela nič! Škopy něčastéc akurát sobecky pro sebe, pro svó osobňi spotřebu, aby sa naložila každé večír v osm do vany, vyžrala tých škopků a hotové. Nevobklopovala sa předměťmi. Neuvěřitelné na stračí pohlaví. Snad proto běla pro mňa tak tuze atraktivňi! A ráno v Tesku vrátila tých prázdných flašek a znova. Repete. Inu a v mezičasu tých plných a prázdných lahváčů sem ju chodil mrdat. A pokavaď sem přinesnul svoje cifka a vožral sa jak král, tak sa mi klitákem třela vo scvrkló žózel a ječela u teho tak krásně, že mňa to aj kolikrát tak tuze vyrajcovalo, že sa ten čůr ztopořil jaksi samovolně a musel sem ten čurák vrazit do tej ouzké řite, do tej svůdné prdele, a to bělo ale tak krásny, no za několik bodov. Poudala vo tym dycky *su ucpaná*. *Potřebuju ucpat* povídala před tým a podobně to variovala. Třeba *krásně si mě ucpal*, to vjetšinó říkala po tym. Po tym to totiž zasej ráda komentovala. Prodavačka.

V tej dobje sem běl spisovatelem, psal různých textov různym médiám a ty jich obvykle nevtisknuli, bo to běli povječínó debilní egoisticky hovna, no piče. A psal sem taky román, keré nikdá neběl vyjitý a aňi snad dopsané neběl. A proč asi neběl dopsané? Kam čert nemože, nasadí kundu. Tehdá mňa to celé psaňi a tvořeňi dojebala. Mikáda, tak sem jí říkal, aby sa mňa ty baby nepletly, bo sa všeckny tři, co sem s něma tó dobó jebal, menovaly Tereza. No tak si temu nevjerťe, ale taková pičovinu bysem si nespíš těžko vymyslel. Mikáda mi jednó povjeděla, jak je pré *zvlášťní oběžovat lidi psaním, nejakými texty. Nutit to lidí číst*. Strašlivje mňe to pošramotilo ego a skorem aňi šulin mi z teho nescel stópnót, ničměne sem Mikádu miloval pro ty její vnady, teda ne že bysem miloval Terezu jedna,

nebo Terezu tři mňi, snad jenom vo trochu, Vo kóšticěk. Samec co má totiž velký rty, tak sa to totiž pozná, by sa rozdal. Roztrhal by sa na devjet křížů, enem aby tu lásku poslal dál. Mikáda běla extravagantní pična. Rozverná a zalovená panička. Kdybysem neběl romantik, klidně bysem si ju vzal za ženu, bo by to bělo pohodlné. Bysem nepsal, žral akurát pštrose a šampusemi jich zapíjal. Avšak v tej dobje už sem se stal poučeným a bylo mi nad slunce jasňější, že nejaké ženitby só ve skutečnosti strašná pičovina. Jeden ženaté pát to poudal. Mikáda sa štítila tých pisálkov mňa podobných a já sa zasej ščíčil snobov se kterými vona sa zas stíkala a tak sme sa nejak mymosmyslovje ustálili v symbijóze mrdání. Halt sme si řekli že budem akurát spolu mrdat a vynecháme našich sókromých svjetů. Mňela gigantické kliták, vyložene kliták jak hovado, jako malé slon jé mňela. Dalsavžit dodržťkyahulitho jak péromalýhořakana. Malinkatý cecky, že ty šprndy s krajama co sem musel vodborňe zdolávat běly fakt akurát na efekt, ničměne tyhle drobnosť naprosto a cele zastíňila nadpřirozene vobrovská prdel, ta kocóra posunula na vysokó úroveň mých něnižších pudů. Když sem Mikáde kóknul do tých stroboskopických zelenkavých barev, hnedle mňe bylo jasny, jak je roztóžená na tu svó řit. Mňel sem jak správné džentleman dycky při ruce papírový kapesňičky a Mikáda pokaždy velice oceňila, pokavaď sem si před líbáním, nebo před kuřbó jejího klitáku votřel kníry vod tej nesmírné řiti. Mikáda je halt dámička z lepčí společnostě. A dycky ju jaksi podle teho pohleda a tej monstr prdele rozeznám, i když má na škebli tuctovy černý mikádo.

Terezu sem mňel moc rád. Terezu třetí. Nic sem vo ní nevjedel, Tereza vo mňe vjedela všecko. Kdybysem něco znamenal, myslil bysem, že Tereza třetí je agentka Mossadu. Možná že je, možná že nejni. Všecko sem jí na sebe prásknul, nemusela se ptat. *Mrdat Mossadu, mrdat osadu*. Mňela von našeho Pána už asi takové dar, jak nekdo umí míchat jedy, jinší bořit vztahy, já třeba umim lejt cifka, no a T3 uměla naslouchat. Tereza dycky poudala *mrdej si ským chceš a jak chceš, ale mňe budeš mrdat jen pokud o mňe budeš projevovat zájem. Která ženská ti tohle řekne?* Taglelenc to mělá v té své škebli seskládaný a asi se domňivala jak je tým pokrokovým názorem jedinečná, jenže já její názory nemrdal že... A Tereza nemrdala do prdele. Přiněmenčim nemrdala do prdele se mnó, což sem považoval za takové zvlášťnosť. Jak ta mňela pocit vyjímčnosti, když nosí v palici takové svjetonázor, ovšem na tej její namyšlenosti bělo cosi mocného, co mňa způsobovalo palčivé nutkání znova a znova se s T3 vídat a jebat jí pičisko. Abnormálně vyžadovala abych jebal akurát piču, která mňela tak příčně chlupató, jak to do módy přišlo až vo dlóhý roky pozdějác. Mňela ju tak jinó a netuctovó že sem si vo její kundě a mých knírech často nechával zdávat a myslívl sem na tu kundu aj když sem klátil do prdele Terezu první, nebo sál hen ten kliták Tereze druhé. Ale abysm to dořeknul o Tereze třetí, nad týma příčnými kundými chlupami mňela kěrky různých bájných živočichov, připomínaly ty kěrky bestijár a tadlelenc fauna sa plazila až pod vypracovany, malý, pevný cecky kerém sem říkal kulihřachy, jak sa mňely tendencu vodkólet do stran, jako by se sceli rozeskočit. Ty kěrky sa jí točily kolem kulihřachov a pod nich a nad nich, až k vyzáblymu krčisku. Teda mňel sem pocit, že só to náký bájný tvoří, dopokavaď Tereza nepřikvačela čerstvá z tetovaciho salóna a neměla kolem vemínka vykérovanýho hada s růžkami. Tehdá mňe teprv došlo, že ta její koža je taková mrdací kronika. A tehdá sem tak nák začal mrdat s kým sem chcel a jak sem scel a vod tej doby se vobčas kóknu na šulina, ešivá tam nésó bobule. Só dvje možnostě. Bud' růžky, nebo syfilis. Furt čekám.

Květuzor Škvírkó

EARS&WIND RECORDS

vydavatelství spodních proudů. hudba, poesie, literatura

Povídka:

Ženy na inzerát

Otevřel seznamku. Nahlédl do toho a napadlo ho, že je to celé jedna velká pitomost. Díval se na ty inzeráty *Ona hledá jeho* a zkoušel si představit konkrétní osoby, lidi, co za tím můžou být. Některé fádni, některé hrubé, některé... Za každým řádkem se prý skrývá nějaký příběh.

Měl rád příběhy. Měl rád příběhy s dobrým koncem, se zajímavou zápletkou, s nečekaným rozuzlením a fantazií. Potřeboval spoustu fantazie, aby si za těmi inzeráty našel něco víc. Dostal se na další stránku. „Víš, moje žena někdy čte seznamky, baví ji sledovat, co o sobě lidi můžou napsat, celý hodiny u toho sedí a projíždí to. Jasně, já si taky nejdřív myslel, je to kravina.“

Karel seděl naproti němu přes stůl a upíjel piva.

„Dáš mi cigaretu?“

„Jasně, ber si.“

Znal Karla dlouho, hrozně dlouho. Jeho ženu moc neznal, věděl, že je to taková menší, štíhlá a hezká černovláška, Blanka se jmenovala. Moc často se nepotkávali. Ono vlastně i s Karlem se poslední roky vídal zřídka. Možná to byla škoda, příjemně se s ním povídalo.

„Tak teďka taky sedávám a projíždím seznamky. Vzrušuje mě přemýšlet nad těma holkama. Kdo to sakra může být, že si dá takovej inzerát?“

„Připadne mi to jako pěkná blbost.“

Tomáš se pousmál a pořádně si lokl.

Na další stránce našel nějaké zvrhlosti a inzeráty prostitutek. Chvilku na ně koukal. Většinou všechny stejné. Co nabízí za praktiky, kolik za to chce a nějaké slůvko, aby vypadala trochu lidsky. Zvláštní. Ale proč ne. Až bude chtít jít za nějakou, tak si prostě vybere, co ho zaujme, a je to. Že by to s těmi inzeráty bylo tak jednoduché? Že by i tohle bylo to kouzlo? Na další stránce našel i něco, co vypadalo jako nabídka k dlouhodobému vztahu. Je možné, aby se někdo takhle seznámil?

„Nezkoušel jsi to někdy?“ Karel se k němu naklonil přes stůl a spiklecky mu koukal do očí. Měl vždycky takový zvláštní bodavý pohled. Tomáš to věděl. Věděl, že Karel spí s jeho ženou.

„Ne. Nezkoušel.“

„Já párkrát na nějaký inzerát zašel. Prostě mě zajímalo, kdo za tím stojí, co to je za ženskou, která si dá inzerát na seznámení.“

Táhlo se to už roky. Věděl o tom a mlčel. A teď seděl s člověkem, který mu každou středu nebo čtvrtek píchal jeho ženu. Seděl s ním, povídal si o inzerátech, pil pivo a jistým způsobem ho měl rád. Byl to jeho kamarád, dalo by se říct.

„A co? Jak to dopadlo?“

Věděl to dlouho, nikdy o tom nikomu neřekl. Miloval svou ženu a bylo mu s ní dobře. Nechtěl to změnit. Nechtěl zbořit to všechno pěkné, co mezi nimi pořád ještě bylo. A tak nechodil nečekaně domů. Ona byla naštěstí dost chytrá na to, aby byli diskrétní, a tak s tím nikdy nemusel být konfrontován. Věděl, že kdyby se to provalilo, tak by musel něco udělat a už nikdy by to nebylo stejné. Nebylo mu z toho dobře. Vůbec ne, trápil se tím. Ale taky věděl, že zatím je to jenom jeho bolest, kterou snad zvládne. Ne, jsou tam děti, je tam spousta krásných věcí, které on nebude ničit kvůli nějaké své uštknuté ješitnosti.

„Ale jo, někdy to byla vážně sranda. Představ si, že přijdeš na schůzku a tam sedí nějaká holka. Sedneš si za ní, dáte si něco k pití a začnete se bavit a ty zjistíš, že je úplně blbá! A tak tam sedíš a posloucháš ty kecy a přemýšlíš, jak se od tam vytrahat. A pak už to nevydržíš a řekneš jí: Ale vždyť ty jsi úplně blbá!“

„Tos jí fakt řekl, jo?“

„No jo, řekl. Jenže v tom se něco zlomilo a jako by se přestala předvádět nebo co, a nakonec se ukázalo, že je to celkem fajn ženská a propařili jsme spolu celou noc.“

Pokračoval s inzeráty a připadalo mu, že tohle může bavit snad jenom někoho, kdo hledá povyražení. Jak by to člověka mohlo zajímat samo o sobě?

A pak uviděl další inzerát:

Velmi pobledná subinka hledá dominantního pána, který si s ní pohraje podle své chuti. Jen je třeba mě vychovat, nejsem žádný poslušný tvoreček. Chci být tvoje poslušná čubička, která se těší, že ji pán nakonec pořádně opíchá. Čas nebrazuje roli, chci, abychom si naše společné setkávání báječně perverzně užili. Je mi 27 let, štíhlé postavy, chtivá a perverzní.

Přečetl si ho ještě jednou. To je zajímavé. Četl to znova. Chtěl by něco takového zažít. Měl takové představy a tohle byla zrovna věc, která ho vzrušovala. Mokrát si představoval, jak násilně zneužívá nějakou ženu, jak si ji podrobuje, jak jí vnucuje svoji vůli a dělá všechno, o čem jenom snil.

„Vážně, zkus to někdy.“ Karel dokouřil cigaretu a típnul ji do popelníku.

„Nevím, případně mi to ujetý.“

Občas zapomínal na to, že to ví. Teď se to ale vyvalilo znovu ven. Je to hrozný svět. On tady sedí a povídá si s člověkem, který mu chodí za ženou. Opravdu si musíme takhle lhát a přetvařovat se, abychom byli šťastní? Jaké to štěstí má potom ještě cenu? Ale proč nad tím bádat, prostě ten svět je takový a on věděl, že to nezmění. Díval se přes stůl na Karla, který mu vyprávěl o ženách na inzerát a snažil se na něho usmívat.

Odepsal jí. Odepsala mu zpátky. Líbilo se mu, jak píše, mělo to styl a byl tam patrný jistý intelekt. Začalo ho to neskutečně přitahovat. Ale jo, zkusí, co za tím je. Domluvili si schůzku. Měli se potkat v restauraci u rohového stolu s novinami na stole.

Přišel tam o čtvrt hodiny dřív. Nejdřív seděl čelem ke vchodu a pozoroval všechny, co vcházeli. A pak si řekl, že se chce raději nechat překvapit. Sednul si zády ke dveřím, takže teď ho příchozí nemohl moc vidět přes vysoké opěradlo židle. Noviny ležely rozložené na stole a on čekal. Přišla přesně. Nejdřív za sebou slyšel klapat podpatky a úplně mu zvlhly ruce potem. Zastavila se u něho.

Když se podíval nahoru, tak uviděl Blanku. Karlovu manželku.

„Ahoj.“

„Ahoj, Tome.“

„Víš, já tady čekám... No, mám tady...“

„Čekáš na mě.“

„Ty jsi ta z toho...?“

„Ano, já jsem ta submisivní čubička z toho inzerátu. Můžu si sednout?“

„Jo, jasně, co si dáš?“

Objednali si pití a chvíli mlčeli.

„No, to je ale vážně síla, ti řeknu...“

„Je to, řekněme, trochu bizarní, že?“

„Nevím, sedět tady s manželkou kamaráda kvůli takovéhle věci. Nepřipadá ti to divný?“

„Celej svět je divnej, tak proč ne tohle? Jste dobří kamarádi s Karlem?“

„Jo, myslím, že jo, hlavně dřív, teď už se tolik nevidáme...“

„Tvoje žena ho vídá častěji, co?“

„Co tím myslíš?“

„Jsme na tom stejně. Já to taky vím. Vím a mlčím. Občas si ověřím, jestli je to ještě pravda, a dál mlčím. Je to strašně smutný, ale jinak to nejde...“

Díval se po lidech okolo, po stolech, židlích, obrazech. Díval se a neviděl. Jen tak bloudil očima, aby nemusel nic říkat. Pak se zvednul a vzal do ruky kabát z vedlejší židle.

Chvilí tam stál a díval se na Blanku. Byla hezká, moc hezká. Dívala se na něho a pak řekla:

„Vzrušují tě ty věci, o kterých jsme si psali?“

Opět položil kabát na židli a sednul si zpátky ke stolu.

Tom Odpad

Dým:

D Day

Je neděle šestého června, je krásné ráno, kdy z otevřených oken přichází zvuky sem tam projíždějícího auta a jinak je slyšet už jen vítr a zpěv ptáků. Jsou to zvuky toho, čemu se říká hluboký mír. Tedy, že se při zvuku někde vysoko na nebi letícího letadla nemusíme bát a nemusíme utíkat do protiletectvého krytu, že při zvuku výstřelu si neléháme na zem, protože jde o alotrium nějakého kluka se silvestrovskou rachejtlí, a že když slyšíme v dálce ujíždět vlak, není to ani vojenský ešalon, ani transport lidských bytostí do plynových komor, ale první ranní rychlík na Brno.

Ale v době, o níž se zmiňuji, tomu tak rozhodně nebylo. Protože bylo rovněž šestého června, ale nikoli roku 2021, nýbrž 1944 a k pobřeží Evropy mířila největší invazní armáda v lidských dějinách. Tisíce lodí všeho druhu, od bitevních křižníků, až po vylodovací čluny napěchované vojáky po okraj, mířily k francouzskému pobřeží ponořenému do mlhy, aby nám za cenu obětí nejvyšších přinesly svobodu a mír.

Cena byla strašlivá, neboť na pláži Omaha, jak byl vojenskou terminologií označen jeden z vylodovacích úseků armády Spojených států amerických zrudla slaná voda Anglického kanálu lidskou krví a zesládlá jí. Protože tamní obrana byla mimořádně dobře ukryta a zastřílena a mimořádně dobře odolala předchozím spojeneckým náletům a ostřelování.

Ale povedlo se, do večera prvního invazního dne nazývaného D Day, se podařilo vytvořit souvislé předmostí a pevně se uchytit drápkem na evropské půdě. Tak začala dlouhá cesta do nitra našeho kontinentu, cesta lemovaná hnusem a hrůzami války, obětí na životech a materiálu, ale byla to cesta, která byla úspěšně završena bezpodmínečnou kapitulací nacistického Německa sedmého května 1944.

Bez vojáků armády Spojených států amerických bychom ale nikdy svobody nedosáhli. Neboť veškeré boje, které se odehrály mezi nacistickým Německem a Sovětským svazem, byt s miliony mrtvých, nebyly ničím jiným než střetnutím dvou obludných diktatur, jejichž cílem nebyla lidská svoboda, ale dobytí území, získání zdrojů a lidské zotročení. Dnes je šestého června, den, kdy se v roce 1944 spojenečtí vojáci vylodili v Evropě a přinesli jí svobodu a dodnes přetrvávající a hluboký mír.

Příčemž jediné územní zisky, kterých USA v Evropě dosáhly, jsou válečné hřbitovy, kde spí svůj věčný sen vojáci svobody, kteří se dnešního dne vylodili na francouzských březích, aby nám přinesli svobodu a život. O tom, že i k nám po válce zcela nezištně a ZDARMA proudila pomoc Spojených států amerických nazývaná UNRRA, tedy nepřetržitý proud potravin, léků, ošacení, školních potřeb a jiné veškeré možné a představitelné pomoci válkou zubožené Evropě ani nemluvě.

Za to, že k nám ale svoboda dorazila až v listopadu 1989, tedy dávno potom, co skončila válka, si můžeme sami. My sami jsme si v prvních poválečných volbách v červnu roku 1946 dobrovolně vybrali nové otroctví. Tentokrát se srpem a kladivem, ale jinak zcela totožné s tím, které tehdy skončilo sotva před rokem.

Domnívám se, že je tomu proto, že se lidem zalíbil národní socialismus a proto se rozhodli k jeho pokračování i po roce 1945. Jestli jsme dnes jiní? Jestli jsme se z dějin poučili? Neřekl bych. Při pohledu na osobu prezidenta a ministerského předsedy bych řekl, že nikoliv.

Ale při pohledu na odhady volebních výsledků nadcházejících voleb bych začal spatřovat na širém moři invazní flotilu budoucnosti. Flotilu, která snad naši zemi definitivně osvobodí od toho rudého a hnědého svrabu, který zde doposud řádí, a my se přestaneme ošávat jako bychom snad měli stále hledat, zda přeci jenom nejsme ten východ.

Nejsme. Jsme totiž od devátého století základní stavební kámen toho, čemu se říká Západní Evropa, neboť jsme skrze Velkou Moravu byli součástí Karolinské říše. Zapomeňte na lháře Jirásků a všechny ty bludy a lži, kterými coby prvorepublikový ideolog otrávil vaši mysl, a staňte se konečně hrdými občany Západní Evropy, které jsme součástí díky našemu členství v EU.

Protože znovu zaplatit za ztrátu naší svobody, prosperity a míru, kterou díky EU zažíváme, by bylo definitivní tečkou za naší národní existencí. Tolik „peněz“ nemáme.

Miroslav Václavík

Traumerův sloupek:

Miluška

Miluška si nechal ušít z lulíka moc slušivou fifinku. Od mala toužil po frndě, a tak si to konečně může užívat. Jen, co si ji pořádně mohl prohlédnout v zrcátku, polil ho pocit blaha.

„Taková paráda.“ pomyslel si. Teď bude moct všechny své potřeby vykonávat v sedě.

Podrbal se na ní, ale jen velmi opatrně, to aby si ji nepoškodil nesprávným používáním.

Je ještě nová a je ji potřeba zaběhnout. Až bude mít po záběhu a bude jisté, že funguje na

plných sto procent, tak to bude jiná jízda. Zatím je potřeba ji šetřit. Nebo ne?

Opatrně si sedl na barovou stoličku a trochu si povyhrnul krátké šaty, to aby mu byly dobře vidět čistounké bílé kalhotky.

„Vypadni, ty tvore!“ obořil se na něj barman.

„Kdo je u tebe tvor, ty heterosexuální prase.“ nedal se Miluška.

„U mě je tvor všechno to, u čeho se nedá určit pohlaví.“ pokračoval barman.

„Nejsem ti snad dost ženská.“ snažil se mu Miluška pomoci v prozření.

„Ne!“ odsekl barman a dodal „Padej! Stejně ti nic nenaleju.“

Miluškovi tedy nezbylo nic jiného než slézt ze stoličky, a ještě než si upravil šaty, vzal do ruky nedopitou sklenici piva, která patřila muži sedícímu vedle, a mrštil jí po barmanovi. Strefil se, a ještě na ulici slyšel sprosté nadávky směřované na jeho osobu.

„Co si ti zasraní heteráci o sobě vůbec myslí. Nedokážou ocenit pravou ženskou krásu, a ještě ji ani nepoznají. Ženskost z něho přece dýchá do všech stran. Tak v čem je problém?“ honilo se mu hlavou.

Ráno to v práci ve fabrice bylo stejné jako každý den. Všichni přítomní idioti od něj stáli několik metrů a ukazovali si na něj a něco si špitáli. Miluškoví to bylo fuk a dělal si v klidu svoji práci. Jo, trochu ho to znervózňovalo, ale dalo se to vydržet. Bývají i horší věci na světě. Při svačině si k němu přisedla Blažena, ženská od narození, a usmála se na něj. Opětoval jí úsměv a zakousl se do housky se salámem. Oblíbil si tuto pochutinu ještě, když pobýval v Rakousku a byl mužem. Nespokojeným, ale mužem. Vlastně je to fuk se o tom blíže rozepisovat, i když změnil své pohlaví, tak houska se salámem chutná stále stejně.

Podíval se na hodinky a zjistil, že je pravý čas vrátit se k mašině. Tahle práce je peklo, ale otázkou je, kde by ho zaměstnali a jestli vůbec. Platit složenky je potřeba, ty nepočkají.

Drtil to do konce pracovní doby statečně, ale toto hrdinství se nijak zvlášť necení. Výplata je mizerná a peníze z ní stačí sotva jen do té další. Žádná sláva pro takové hrdiny obyčejného života jako je Miluška. A zde se nabízí otázka, proč nepíšu o lidech, kteří jsou na tom finančně lépe a jejich život je šťastný. Odpověď je jasná, to byste broučkové moc mlsali. Věty v mých sloupkách by byly příliš sladké a vy byste po nich lehce mohli přibrat a za chvíli nevěděli, co s rychle nabytou váhou a začali se trápit možná víc, než se trápí náš hlavní hrdinka. Je to ošidné.

Miluška si zapálil cigaretu a pomalu se přibližoval k zastávce autobusu. Snad pojede brzy. Potřebuje si lehnout. Potřebuje do sebe obrátit pár dvoudecek bílého, vyčistit si hlavu a spát až do rána. Odemkl dveře bytu, shodil ze sebe blůzu, nalil si víno a pustil vodu do vany.

Hlavou se mu honilo milion myšlenek, nápadů, smutků a bůhví čeho. Svlékl si šaty, do ruky vzal sklenici s vínem a lehl si do horké lázně. Z holícího strojek vyšrouboval žiletku a podřezal si žíly, šlo to překvapivě rychle a ani to moc nebolelo. Bude spát dlouho, mnohem déle než do dalšího rána. Ničeho nelituje, snad jen toho, že už nikdy nevyzkouší tu svoji

slušivou fifinku. Možná v nebi? Ne, v nebi ne! Sebevrazi přece nepatří do nebe.

Herman Traumer se za vámi vrátí ve sloupku s názvem „Zukotero je zpět“.

I. K.

Uši a Vítr

Dílna:

Jan Karpíšek

Jan Karpíšek, narozen v Jihlavě, vyrůstal v Třeboni, žije a tvoří Brně. Po gymnáziu studoval malbu na brněnské FaVU u prof. Martina Mainera (1999–2005), kde nasál některé mainerovské tvůrčí perspektivy, aby se od svého guru v dalších letech umělecky i lidsky vzdaloval. Jádrem Karpíškovy tvorby vždy spočívalo v autorově duchovní cestě a spojení s přírodou, dřívější mysticismus se transformoval v zážitek mistra Dógena a odhození všeho ezoterického balastu. Jeho obrazy a asambláže čerpají z přírodních motivů, každodenních zkušeností z pobytu v krajině, setkání s lidmi a objekty či práce na permakulturní zahradě. Při jejich vytváření využívá přírodní pigmenty a další materiály a zapojuje přírodní procesy. Včelí obrazy vznikající ve spolupráci se včelami, které při práci v úlu vykusávají či naopak voskovým dílem vyplňují uložená malířská díla, a otevírají je tak k dalším reinterpretacím. Takto vznikly cykly dopisů s písemnými vzkazy, portréty politiků či cyklus ohrožených pylodárných a nektarodárných rostlin. Jeho dílo je zastoupené ve sbírkách Národní galerie v Praze, Galerie výtvarného umění v Hodoníně a v soukromých sbírkách v České republice, Německu, Itálii, Španělsku, Velké Británii, Japonsku, Saúdské Arábii či USA. Samostatně vystavoval např. v Oblastní galerii Vysočiny v Jihlavě (2018) a Galerii Josefa Jambora v Tišnově (2020), kde mu vyšla menší monografie s obálkou dotvořenou včelami. Má tři syny.

Já jsem furt tady, akryl na plátně, 85×105 cm, 2009

O zubech, o cílech, o myslí, o klidu, olej a akryl na plátně, 90×125 cm, 2012

Šel jsem bosý na zahradu, akryl a olej na plátně, 70×90 cm, 2011

Strom duchů, akryl a olej na plátně, 100×125 cm, 2012

Akce:

PONAVAFEST

Park Lužánky, Brno
23.–25. 7. 2021

Josef Klíč
Inženýr Vladimír
Tryo
Ylo africký slon
Dunaj
The Which (F. Zappa tribute orchestra)
Hokr
Meow & Jim Black (US/Berlin)
Jakub Čermák
Mira Kubín
Aira Zoe
Zaracha
Přetlak věku
Nedělní lidé
a další (divadla, stand-upy, hudba)

FESTIVAL NAPŘÍČ – KONEC LÉTA U SKALÁKA

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy
28.–29. 8. 2021

Undersphere
Ležérně a vleže
The Wanted
Po pracovní době
Velká potřeba
Grif
Pepa Klíč
Sbor hudby
Jiřina
Záviš
Hernabar
Pan Karel
Plum dumplings
Nadívání skřivánek
Typ Skršín
Jiříkovo vidění
Chór vážských muzikantů
Die Retardovaný koksoflyn
Jakub Noha
Bobeš Rössler
Teátr Tyátr
Motýl, Chrobák, Hruška, Chuděj
a další

www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Dánové opět nezklamali a obohatili svůj slovník o slovo Olfrygt, což je slovo popisující strach, který přichází, když jste mimo město a nikde žádný výčep. Doslova znamená Ale-Fright. Původně se píše Ølfrygt. Webová stránka www.urbandictionary.com uvádí i příklad použití ve větě: „Nikdy jsme neměli jet do Utahu, do sto mil tu nejsou žádné hospody a začínám pocítovat příznaky vážného olfrygtu.“ ●●● Americký herec Hank Azaria se omluvil, že v minulosti po 30 let daboval postavičku indického prodávče Apua v seriálu Simpsonovi, jelikož podle něj je seriál součástí tzv. strukturálního rasismu. „Já se omlouvám za svůj podíl na stvoření (Apua) a účasti na tom. Jedna moje část mi říká, že musím obejít všechny Indy v této zemi a osobně se omluvit,“ dodal. ●●● Nejmenovaný muž byl u soudu v novozélandském Wellingtonu uznán vinným ze znásilnění poté, co si během soulože bez vědomí partnerky sundal kondom, čímž vystavil partnerku riziku pohlavně přenosné nemoci či nechtěného těhotenství. Žena podle soudu s pohlavním stykem souhlasila, avšak pouze v případě chráněného sexu. Tento akt dostal i název, a to Stealthing. ●●● Po kauze Vrbětice a následné diplomatické roztržce přispěl svou trochou do mlýna i šéf organizace Střízlivé Rusko Sultan Chamzajev, který navrhl zákaz dovozu a distribuce českého piva v Rusku. Ve svých úvahách došel k zajímavým závěrům, ze kterých vyplývá, že čím víc piva budeme pít u nás, tím větší máme šanci na převýchovu a návratu ke smyslu samé existence: „V Rusku spotřebujeme asi osm miliard litrů piva ročně. Několik procent z toho pochází z Česka. Musíme prostě zakázat dodávky veškerého českého piva, ať si ho tam pijí sami. Potom se proberou, začnou být zas při smyslech a převychovají se.“ ●●● Portugalský prezident Marcelo Rebelo de Sousa vetoval zákon, který by umožnil použít při umělému oplodnění sperma muže, který zemřel. ●●● V USA chybí pracovníci v některých fastfoodových řetězcích, jako McDonald's nebo Taco Bell. Na vině je podle nich hlavně stimulační balík na podporu ekonomiky zasažené koronavirem, jelikož se potenciálním pracovníkům vyplácí raději sedět doma na podpoře. Některé pobočky McDonald's na Floridě dokonce lidem nabízí padesát dolarů jenom za to, že dorazí na pracovní pohovor. ●●● Pákistánský premiér Imran Chán vyzval muslimské země, aby lobbovaly u západních vlád a prosazovaly trestání urážek muslimského proroka Mohameda. Podle něj by se v případě urážky proroka Mohameda mělo postupovat podobně jako při zpochybňování holokaustu, což je v některých evropských zemích trestný čin. ●●● Němečtí policisté se rozhodli vyšetřit muže zveřejněné přihlížejícího tragické dopravní nehodě. Fakt, že si následky smrtelné srážky natáčel, strážce zákona vytočil natolik, že ho vytáhli z auta a odvěkli až k tělu jedné z obětí. Takzvané čumilství (německy Gafferung) je totiž ve Spolkové republice od roku 2017 poměrně závažným trestným činem. ●●● Agentura TASS upozornila, že ruská vláda schválila seznam „nepřátelských“ států. Figurují na něm pouze dvě země, a to Česká republika a Spojené státy americké. Moskva současně zmrazila účty americké stanici Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda. ●●● Sněmovna schválila, že všechny Čechy budou moci žádat o úřední zapsání svého příjmení v mužské podobě, tedy bez přípony -ová. Nebude tak nutné manželství s cizincem. ●●● Ruský soud postavil protikorupční organizaci Alexeje Navalného mimo zákon. ●●● 22. dubna zemřel doma v Martínkově básník Pavel Herot, na gauči vsedě. ●●● Roman Švanda zavřel se začátkem června v Alfě svoji hospodu. Kavárna Švanda byla místem setkávání, neopakovatelných výstav, koncertů, divadelních vystoupení, alternativních soutěží ve vaření, charitativních akcí, místem svobodným a objímajícím. Na webu je jako důvod uváděna koronavirová krize, respektive její důsledky, ale údajně je pravým důvodem převod vlastnických práv z původního majitele, s nímž bývala dobrá domluva, na jeho snachu, čímž nejspíš bylo zaseto ďáblovo semínko. ●●● Asi 10 tisíc demonstrantů vyšlo do ulic Budapešti protestovat proti plánům maďarské vlády vybudovat nový kampus pro elitní šanghajskou univerzitu Fudan. ●●● Megan Foxová na červeném koberci hrabala partnerovi v rozkroku. ●●● Babičky si telefonují a brečí: *Víš, že umřela ta Šafránková?*

Φ&Γ

Předplatné:

Uši a Vitr vychází obvykle k příležitostným, výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen.
Roční předplatné pro rok 2021 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach & Jarabice 77, Hynek Tichý, Miroslav Václavek, Šimon, Tom Odpad, Václav Roháč, Ladislav Žarošský